

ВЕРЕСЕНЬ

Ч. 8

SEPTEMBER No. 8 1977

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

P. XXXIV Ч. 8 ВЕРЕСЕНЬ

SEPTEMBER No. 8 Vol. XXXIV

Г. Мазуренко: Перейдені бар'єри	1
У. Л. Прийшла осінь бабусечка — на ній плахта жовтюсенка	1
Вісті Українського Музею	2
Вісті "Нашого Життя"	3
К. Одежинська: Панель на тему української родини	4
У. Л. Наша обкладинка	6
У. Любович: Нога порога рідного шукає	7
Блискучий успіх Е. Геймур	8
О. Бризгун-Соколик: І. Франко і музика	9
М. Тарнавська. Інтерв'ю з М. Стругинською	10
Зустріч з Р. Багаутдином	12
У. Любович: Згадуючи Б. Салабан-Гейна	13
Х. Навроцька: Відійшла Є. Макарушкова	14
Калейдоскоп жіночого життя. С. Андрушків	15
Тільки між нами і телефоном. Л. Калинович	16
Л. Макарик: Ginseng-жень-шень	16
Що читати. Л. Х. Щур. Про три сонечка	17
Г. Блак: Тітка Америка	18
Хронікарка: Приготовляю хроніку	19
Вісті з Централі	20
Вісті СФУЖО	21
Our Life	23
Наше харчування Листування	26
Вишивка. Ще один декоративний пояс	27
Хроніка Округ. Округа Нью Джерзі	28
Посмертні згадки	33
Нашим маляткам	34
Замість квітів	36

Головна Управа СУА і Адміністрація Нашого Життя

108 Second Ave.
New York, N. Y. 10003
тел. (212) 533-4646

Our Life Editor Ulana Liubovych
тел. (212) 674-5508

Український Музей

203 Second Ave., New York, N.Y. tel (212) 228-0110

Видає Союз Українок Америки раз у місяць за винятком серпня.

Редактор — Уляна Любович

Редакційна Колегія: Марія Барагура, Лідія Бурачинська, Любов Волинець, Наталія Іщук, Світлана Луцька, Олександра Різник, Марта Тарнавська.

Our Life — Марта Бачинська

"Розвага — забава" ред. Віра Андрушків.

Мовна редакція — Наталя Ливицька-Холодна.

Передплата в США і Канаді: річна...\$9.00 піврічна ...\$ 5.00

Річна передплата: в Англії...2 1/2 ф. ст., в Австралії ... 5 а. д. у Франції...

20 фр., в Німеччині...20 н. м., в Белгії...250 б. фр.

Поодинокі число 1.00 дол.

Published by Ukrainian National Women's League of America, Inc. Monthly publication except August.

Subscription in the United States of America \$9.00 per year, half year \$5.00; in Canada \$9.00 per year, half year \$5.00; in England 2½ pound sterling per year; in Australia 5 Austr. dollars per year; in France 20 fr. per year; in Germany 20 d. m. per year; in Belgium 250 b. fr. per year.

"Second-Class Postage Paid at New York, N. Y. and at additional mailing offices".

Printed in U.S.A. by Computoprint Corporation, 335 Clifton Ave., Clifton, N.J., 07011

ГОЛОВНА УПРАВА
СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ЕКЗЕКУТИВА:

Іванна Рожанковська	— голова
Олександра Різник	— заступниця голови
Любослава Шандра	— заступниця голови
Христина Навроцька	— заступниця голови
Ольга Ставнича	— заступниця голови
Евфрозина Мартинець	— протоколярна секретарка
Марія Савчак	— кореспонден- ційна секретарка
Ірина Комар	— касирка
Поля Книш	— фінансова секретарка

РЕФЕРЕНТУРИ:

Ірина Кіндрачук	— організаційна
Ірина Лончина	— виховна
Даня Дикий	— виховна
Люба Волинець	— культ.-освітна
Каміля Смородська	— зв'язків
Теодозія Савицька	— сусп. опіка
	— пресова
Дора Рак	— статутова

ВІЛЬНІ ЧЛЕНИ

Орися Зінич
Анастасія Вокер

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ:

Ольга Муссаковська	— голова
Ірина Качанівська	— член
Надія Попель	— член
Наталія Лопатинська	— заступниця
Олена Шиприкєвич	— заступниця

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ СУА

Марія Фаріон	— Огайо
Марія Юзефович	— Чикаго
Наталія Даниленко	— Філадельфія
Ольга Гнатейко	— Нью Джерзі
Рома Дигдало	— Дітройт
Олександра Кіршак	— Нью-Йорк
Іванна Мартинець	— Північний Нью-Йорк
Лідія Фіцалович	— Нова Англія
Теодозія Кушнір	— Південний Нью-Йорк

ПРЕДСТАВНИЦТВА

"НАШОГО ЖИТТЯ"

АНГЛІЯ: Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd. Bilborough Estate
Nottingham, England
Ukrainian Booksellers, 49 Linden Gardens
Notting Hill Gate, London W.2

АВСТРАЛІЯ: "Library & Book Supply"
16a Prospect St.
Gleroy, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ: Daria Melnykovych
c/o N. 7 887 93 de Paris
26 rue de Tercy, Paris 18-2,
France

НІМЕЧЧИНА: Ukrainischer Frauenverband
Haus der Begegnung
8 München 5, Rumfordstr. 21

Є три бар'єри: жінка, і чужинка і стара.
Здобутий тяжко успіх зустрічала гнівно
Людської заздрости і конкуренції мара.
Й мені робилось нудно і противно,
Мов шклянку оцету я випила до дна!
Світові кризи, війни, безробіття,
І невидимі привилеї "для своїх"...
Дипломами хотіла я пробити
Дорогу до "посади королів".
Пробила... й ось знова "не в сих не в тих"!

Бар'єр четвертий? Мов зеленим милом
Змиває спомини і запахи від сосни.
Летять листи, перекидаються мости,
І як на зло, на срібно синіх крилах
Лунає свист, — то свище проникливо
З гір Корконош поліція кордонна:
"Вам щастить...!"

В моєї музи потрощило крила...
Чи від дощу? Від бурі? Чи від сліз?
Та рівно в північ Невідома Сила
Вікно розбила й сталось неможливе!
Я бачу в небі знов Чумацький Віз
І музу на вечері в зір нічних...
Спокійно радісна вона й без крил щаслива
І небо зоряне до неї не мовчить.
Чому ж по вулиці біжить і торохтить
Весь в жовтому чернець-буддист з Тибету?
Очі горять! Ніхто не крикне: "Цить!"
Чого ти стукотиш? Які прикмети
Побачив в Лондоні нащасний розум твій?"
Навипередки мчить в далекий, рідний край,
Як навіжений, зупинися, постривай!
Так сходять з розуму, коли нема надій..."

ПРИЙШЛА ОСІНЬ БАБУСЕНЬКА — НА НІЙ ПЛАХТА ЖОВТЮСЕНЬКА

(ОСІННІ МІРКУВАННЯ)

Початок вересня. Вулиці заповнюються діворою та молоддю, яка спішить до школи чи в університети. Та й дорослі повернулися з вакацій із здійсненими мріями, або з розчаруванням, залежно від того, як відповіла доля на їхні вакаційні плани та мрії.

Цікаво спостерігати, як відчувають різні люди хвилини виїзду і повернення з вакацій. Чи повернення до звичайного дня, до праці і обов'язків переживають радісно, як природне чергування відпочинку й праці, чи навпаки, свої професійні чи домашні зайняття вважають неприємним і важким життєвим тягарем.

Багато різnorodних причин складається на таке чи інше відношення до нашого щоденного життя. Тут грає ролю не тільки родинне, гармонійне життя, такі чи інші матеріальні умовини, в яких доводиться жити, але передусім те, чи працюємо в такій ділянці, яка відповідає нашим зацікавленням, здібностям, вміlostям та знанням. Але навіть коли працюємо для улюбленої цілі у вибраній нами ділянці важливими є теж відносини у праці, атмосфера, в якій доводиться перебувати майже половину нашого буття.

Над тим небагато застнаevamoся і не стараємося змінити те, що інколи затруєє наші думки й почування. Коли співпраця спирається на взаємному довір'ї, прихильності та ввічливості, тоді не тільки ми почуavamoся краще, але теж висліди праці набагато успішніші. Не тільки все йде скоріше й легше, але й самі працівники радо спішать до роботи, працюють краще, а й не бувають такі перевтомлені, як це буває в інших умовинах. Коли ж треба працювати серед неввічливих нетовариських людей, де брак довір'я створює настрій постійного підозріння, що той чи інший не працює віддано й чесно, а тільки так, щоб

роботу "відбути", тоді все не йде як треба і людина вертається з праці надміру втомлена і знеохочена.

Найновіші досліді соціологів та психологів виказали, що при системі нагляду, надто великої контролі, навіть фізично працюючі виконують свої завдання куди гірше ніж там, де працівників трактується з довір'ям і де вони працюють без постійного почування, що за ними хтось слідкує, перевіряє та підштовхує. Довір'я викликає і збільшує почуття відповідальности за виконання своїх обов'язків, а на виробленні почуття відповідальности спирають тепер усю виховну систему педагога та дослідники організації праці. Брак виробленого почуття відповідальности постає якраз з браку довір'я і буває причиною занедбань, а навіть проступків.

Очевидно, не без значення буває відношення співтоваришів праці. Ми часто не задумуємося над тим, чи нашою поведінкою не робимо прикрости іншим товаришам праці. Американці мають звичай "накладати" на уста усмішку, коли вітають один одного. Нам видається це штучним, нещирим та й непотрібним. Коли ж призадуматися над джерелом такого звичаю, то дійдемо до переконання, що це був намір виявити свою прихильність іншій особі. Можемо не приймати звички того штучного усміху, але варто спробувати, чи милий усміх та добре слово не буде для нашого товариша праці підтримкою, може, скине з нього тягар смутку і перемінить поганий настрій у погідніший та веселіший. А добрий настрій буває заразливим і нам самим миліше працювати, коли біля нас буде погідне обличчя співробітника.

Осінь — поріг нового сезону праці. Спробуємо змінити наставлення та настрій у місці нашої праці, а навіть серед домашніх обов'язків, бо це теж варстат праці. **У. Л.**

Наша Обкладинка. По сінокосах. "Попів верх" на Лемківщині. Світл. У. Любович

Our Cover: A mountain in Lemkivshchyna. Photo by U. Lubowych.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
203 SECOND AVENUE -
NEW YORK, NEW YORK 10003

ВІДКРИТИЙ ДЛЯ ПУБЛІЧНОГО КОРИСТУВАННЯ
СЕРЕДА, СУБОТА, НЕДІЛЯ: год. 1-5 ПО ПОЛ.
ПЯТНИЦЯ: ГОД. 3-7 ПО ПОЛ.
В ІНШИЙ ЧАС, ЗА ДОМОВЛЕННЯМ: ТЕЛ. (212) 228-0110

ЗМІНА ВИСТАВКИ В УКРАЇНСЬКОМУ МУЗЕЇ В НЬЮ-ЙОРКУ

Український Музей в Нью-Йорку запланував у першу річницю свого відкриття, тобто на 29 жовтня 1977 р. зміну виставки на обох поверхах. Темою осінньої виставки буде "Традиційні мотиви в українських тканинах і вишивці".

Куратор Українського Музею п. Оксана Грабович планує виставити 16-18 строїв із різних околиць України, як також дати перегляд тканин і вишивок. У зв'язку з виставкою буде виданий обширний каталог українською і англійською мовою. Технічний план виставки приготує п. Зенон Фецак, мистецький директор Музею Сівік Центру у Філадельфії при співпраці директора Українського Музею п. Марії Шуст.

У музейній збірці відчувається боляче брак строїв, як чоловічих так і жіночих з Центральних Земель України, як Київщини, Черкащини, Чернігівщини, Харкова, Дніпропетровська, Донецька, Запоріжжя і Херсонщини. Напевно у великій українській громаді є люди, які вивезли на еміграцію ці цінні одяги, або деякі частини одягів і подарували чи визичивши їх Українському Музеєві, могли б у великій мірі спричинитися до успіху виставки, а також показати глядачеві багатство і красу української народної ноші.

До строїв, які вже є в музейній збірці, бракують деякі частини, а то: полотняні штани до мужеського строю з Лемківщини як також полотняні штани до

МЕЦЕНАТИ І ДОБРОДІЇ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ

Приватні особи:

м-р Степан Рожанковський	1,000
д-р Борис Филипчак	1,000
Василь і Пелагія Кучкуда	500
Борис і Наталка Рибак	500
д-р Климентій Рогозинський	500
д-р Ярослав Ставничий	500

Відділи США:

64-ий Відділ — Нью-Йорк, Н. Й.	1,000
92-ий Відділ — Менвілл, Н. Дж.	1,000
78-ий Відділ — Вашингтон, Д. К.	500
Здекларували по \$1,000 Відділи	
82-ий і 83-ий, обидва з Нью-Йорку	

Датки організацій

Український Робітничий Союз	100.00
-----------------------------------	--------

Марія Савчак

мужеського строю зі села Єрмалівка в Борщівщині, темно червоні вовняні штани до гуцульського мужеського строю з полудневої частини Станіславщини, чорний шовковий або вовняний фартушок до гадяцького строю (північна частина Полтавщини), велика вовняна хустина (шаль) на чорному тлі до гадяцького строю, червоні пояси (крайки) з "китицями" до строїв з Полтавщини, червоні, або темно сині хустки з Полтавщини, льняні або бавовняні вишневі, чорно червоні хустки, вінок для дівчини з Покуття, гуцульський капелюх (кресаня) зі Станіславщини, намисто з коралів для 3-ох строїв. Український Музей зобов'язується підписати з власником строю умову випозичення, як також у каталозі виставки буде зазначене ім'я і прізвище власника строю. Український Музей приписується в Нью-Йорку при 203 Друга Евеню.

Марія Савчак

ПОДЯКА ЗА ДАРУНКИ УКРАЇНСЬКОМУ МУЗЕЄВІ

подаємо список осіб, які подарували речі для Українського Музею:

Микола Аркас, Річмонд Мейн — оперу "Катерина" в трьох діях.

Іванна Бучак, Шенектаді, Н. Й. — "Тарас Шевченко" Київська спадщина 5 томів.

Василь Гіна, Нью Гейвен, Конн. — жіночу сорочку і обгортку — село Ленківці, мужеський пояс — власність Олекси Гіни, жіночу сорочку, обгортку і торбинку з Буковини 1910 року, жіночу сорочку, обгортку, запаску і два ткані пояси з Городенки 1910 року, дві писанки виконання Тетяни Косич, п'ять писанок роботи Меланії Нижанківської, гердан і вовняний плащ (муж.) гердан від Агафії Бундзяк.

Дарія Дзерович, Відень — тканя верета з 1930 року.

Климентина Житинська, Парксвіль — вісім писанок, Ірина Кашубинська, Парма, Огайо — дівочу жалобну сорочку з Угринова.

Дарія Ломницька, Вестгамптон, Н. Й. — крайку зі самбірщини.

Наталія Малець, Нью-Йорк — блюзку з 1904 р., роботи Анни Малець з Калинки.

Микола Муліцкий, Гартфорд, Конн. — п'ять писанок.

Олена Назар, Бронкс, Н. Й. — вишивану подушку з Лещатова і макітру з Косова.

Марія Турко, Кембрідж, Масс. — настільник проекту Олени Кульчицької.

Марія Циган, Лянкастер, Пенн. — сорочку з Отинії.

Олекса Чепіль, Брандфорд — Англія — два кусні полотна, подушка та серветка ткані на взір з Бережанщини.

Окружна Управа Відділів США в Нью-Йорку — борщівський стрій, а саме: сорочка, підтичка, плахта, запаска і крайка.

Щиро дякуємо

Марія Шуст

Директор Українського Музею

ВІСТІ З РЕДАКЦІЇ І АДМІНІСТРАЦІЇ "НАШОГО ЖИТТЯ"

На порозі осіннього сезону, останнього чвертьріччя 1977 року треба нам поділитися деякими турботами з передплатниками та читачами "Нашого Життя". Маємо їх чимало, але сьогодні хочемо розказати про одну, а саме про кошти видавання "Нашого Життя". Останні рахунки за друкування "Нашого Життя" вказали значне підвищення цін. Про це управа друкарні попереджувала нас, а тепер бачимо, що це попередження сповнилося.

Навіть без цього підвищення наш журнал, який не має оголошень, що є базою існування всіх журналів та часописів, має великі фінансові клопоти. Тільки датки на Пресовий Фонд і Запасний Фонд НЖ об'єднують ситуацію, хоч не розв'язують її цілковито. При теперішньому підвищенні цін перед нами, а то й перед цілою організацією СУА, стоїть завдання знайти засоби для покриття додаткових коштів видавання журналу. Від цього на майбутнє залежить його поява. Дуже можливо, що доведеться в наступному році підняти ціну НЖ, тобто підвищити передплату.

При цій нагоді мусимо пригадати, що за розміщення тексту при датках "замість квітів" чи дарунків і подяк ми повинні одержувати додатковий даток на пресфонд (хіба що сам даток призначений на фонди "Нашого Життя"). Ми нераз уже про це писали, але наші читачі часто про це забувають.

На підвищення коштів друкарні вплинула теж ціна за розміщення фотографій. Відділи та поодинокі особи повинні присилати разом із світлинами належність за їх розміщення: 5.00 дол. за одношпальтову світлину, 10.00 дол. за більшу, двошпальтову. Пригадуємо при тому, що світлини повинні бути чорно-білі. Кольорові світлини виходять погано, а часто взагалі не надаються до розміщення.

Улітку адміністрація "Нашого Життя" вислала пригадки та упімнення до численних передплатників. Цікаво, що хоч в Америці пригадки є загальноприйнятим способом збірки передплат, то деякі наші передплатники ображаються, коли таку пригадку одержують. Більшість, треба признати, навпаки, дякувала, а то й вибачалася та присилала залеглість.

Зворушливі, але й сумні листи одержуємо від старших віком, довголітніх передплатниць, які присилають залеглість, але просять припинити надалі висилку, бо не мають змоги оплачувати коштів передплати. Між ними є такі, членки й нечленки СУА, які є читачками НЖ десятки літ, деякі від початку появи нашого журналу. Стараємося знаходити розв'язки таких ситуацій, інколи знаходяться фундатори передплат для старших віком. Тут хотілося б звернути увагу Відділів СУА, щоб поцікавилися такими довголітніми передплатницями та, можливо, передплатити для своїх старших віком членок наш журнал.

Ось такі наші осінні турботи. Щоб надто не лякати наших читачів, про інші радісні й сумні справи напишемо згодом.

Бажаємо радісного повернення до осінніх буднів і успіхів у Вашій праці, де б вона не була, дома, поза домом чи на громадському полі.

Уляна Любович

УВАГА!

Член Редакційної Колегії "Наше Життя" Марта Тарнавська подарувала на цілі нашого журналу 15 примірників брошури її авторства. Цю книжку п. н. **Євгенія Ярошинська: Життя і творчість в ціні 1.50 дол.** можна замовляти в Редакції Нашого Життя.

"НЬЮ-ЙОРК ТАЙМС" ПРО МУЗЕЙ СУА

Під заголовком "Український музей" газета "Нью-Йорк Таймс" з 26 серпня ц. р. надрукувала таке звітлення:

"Український музей, 203 Друга евню, між 12 і 13 вулицями (тел. 228-0110) — це найновіший з тих нью-йоркських музеїв, які розказують про історію народів (які ось Студіо музей у Гарлемі, Жидівський музей та інші). Він знаходиться в ясных, професійно влаштованих приміщеннях на четвертому й п'ятому поверхах охайного будинку в дільниці міста, яка мала й далі має характер великого українського поселення. Музей, що його відкрито нещодавно, є вистелений килимами й належ-

но освітлений. Оглянути можна сорочки та спідниці в барвистих узорах, весільні вінки, одяги ношені в час обрядових святкувань, зразки принарядних смаковитих хлібів, що їх споживають на весіллях і під час Великодня, вовняні ручно роблені килими, люльки з приладдям, кераміку, різьбу і, очевидно, складно писані писанки. Є також крамниця, яка продає низку предметів, ручно роблених та інших. Музей відкритий у п'ятниці від год. 3-7 попол., у суботи, неділі й середі від год. 1-5 попол. Вступ — 1 дол., для дітей до 12 літ і старших понад 65 літ — 50 центів".

Звітлення "Нью-Йорк Таймс"-у ілюстроване зразками писанок.

ПАНЕЛЬ НА ТЕМУ УКРАЇНСЬКОЇ РОДИНИ

У травні ц.р. відбувся в Нью-Йорку панель на тему стану та вдержання української родини тепер та в майбутньому. Панель-дискусію, в якій дискусантами були молоді, активні члени нашої спільноти, улаштували спільно 82-ий Відділ СУА та Спілка Українських Журналістів Америки.

Ту цікаву та дуже на часі дискусію підготували імпрезова референтка 82-го відділу Іванна Клим та голова СУЖА ред. Ольга Кузьмович, яка і вела панель. Дискусанти завдали собі багато праці й зусилля для підготовки до поставлених питань, зібрали цікавий статистичний матеріал і життєві приклади на підтвердження своїх думок та треба справді жалувати, що цей такий актуальний панель не викликав ширшого зацікавлення.

Поданою на сторінках "Нашого Життя" голос у панелі Ксені Одежинської, абсолютки журналістики і соціології, яка представила на підставі статистики образ "українства" наших родин і вплив оточення на них; даємо можливість читачам познайомитися із змістом принаймні частини панелю.

З інших дискусантів мгр.Лідія Крамарчук, активна членка Союзу Українок, говорила про проблеми вдержання української родини із власного досвіду та із спостережень у своєму довіллі а мгр. Ю.І. Павлічко зосередився на розгляненні стану мішаних подруж, беручи як підставу зібрані статистичні дані католицьких українських парафій.

★★★★

Про українську родину знаю лише те, що пережила на власному досвіді і те, що бачу загально в ширшій громаді. Щоб краще підготуватися до панелю, рішила я розіслати запитники на тему української родини, із переважаючою темою мішаного подружжя.

Спочатку думала я роздати ці запитники на сходах молодечих організацій, в класах навчання школи українознавства і на зборах студентської громади. Але прийшло мені на думку, що ці люди самим фактом їх згуртування мають подібне виховання і подібні погляди.

Розв'язку знайшла таку, що звернулася до отця пароха Федоровича і попросила його про адреси парафіян. Розділила я собі людей на три категорії. Віком вони ділились на: студентів середніх шкіл, студентів університетів і молоді подружжя.

Отець парох мені відчитав коло 15 адрес у кожній віком поділеній категорії. Сам факт, що отець вибирав адреси міг вказувати на певний нахил одержаних відповідей. Якби це була наукова розвідка, то потрібний був би більш систематичний спосіб вибору учасників.

Усіх разом вислала поштою 50 запитників: 33 до мужчин, 17 до жінок. Із цих вернулося 21 запитників. Це дуже мала кількість, і хочу підкреслити, що хоч я обчислила відповіді статистично, треба мати на увазі ту малу кількість відповідей.

Хочу теж згадати, що запитники запевняли анонімність відповідача.

Питання на запитнику виготовила я українською і англійською мовами. Більше як половина вернулися з англійськими відповідями.

На запитнику були такі питання:

1. Вік.
2. Стать.
3. Чи одружені?
4. Роки навчання в українській школі.
5. Чи батьки або родина впливали на Вас ходити з українцем/кою?
6. Чи Ви вважаєте потрібним, щоб українці/ки одружувалися одне з одним?
7. Чи Ви вважаєте, що мусите одружитися з українцем/кою?
8. Чи Ви вважаєте себе передусім українцем/кою?
9. Чи Ви хотіли б виховати своїх дітей як українців?
10. Чи Ви активні в українській громаді?

При кінці запитника було місце на завваження.

Відповіді я оформила в такі статистичні таблиці: насамперед я взяла категорію навчання в українській школі й поділила на три групи: 1) ті, що вчилися в українській школі 6 до 12 років, 2) вчилися 1 до 5 років, 3) ті, що взагалі не вчилися в українській школі. Маючи ці категорії як першу підставу, я доклдала дальші питання. В першій таблиці маю роки навчання і вплив батьків чи родини, щоб ходити з українцем чи українкою.

Роки навчання	6-12	1-5	0
ТАКА	54%	100%	33%
НІ	45%	0	66%

Тиск батьків

Потреба одружуватися тільки з українцем/ою

Роки навчання	6-12	1-5	0
ТАКА	73%	100%	33%
НІ	27%	0	66%

Відчувають обов'язок одружуватися з українцем/ою

Роки навчання	6-12	1-5	0
ТАКА	54%	33%	0
НІ	27%	33%	60%
НЕМА РІЗНИЦІ	18%	33%	40%

Чи активні в українській громаді?

Роки навчання	6-12	1-5	0
ТАКА	91%	50%	33%
НІ	9%	50%	66%

Із поданих дотепер чисел бачимо, що роки навчання сильно впливають на дальші рішення підтримувати зв'язки з українцями. Наступні дві таблиці цікаві для порівняння, бо з

тих, які хоч і не вчилися в українській школі, 66% вважають себе українцями, і з них хочуть дітей виховати як українців!

Вважають себе українцями

Роки навчання	6-12	1-5	0
ТІАК	100%	100%	66%
Ні			33%

Хочуть дітей виховати як українців

Роки навчання	6-12	1-5	0
ТІАК	100%	75%	83%
Ні	0	25%	17%

На мою думку, вплив батьків виявляється різними способами. Вони вперше зацеплюють знайомство з українством. Згодом розвивається позитивне або негативне відношення до українства. Цікавий підсумок виходить:

Активність в українській громаді

Тиск батьків	ТІАК	Ні
ТІАК	54%	80%
Ні	45%	20%

Із тих, на яких батьки впливали ходити із українцем/кою, 54% є активні в громаді, а на яких батьки не впливали — 80% активні!

Ці відповіді систематично не повторюються:

Потреба одружуватися з українцем/кою

Тиск батьків	ТІАК	Ні
ТІАК	81%	55%
Ні	18%	45%

Обов'язок одружуватися з українцем/кою

Тиск батьків	ТІАК	Ні
ТІАК	55%	20%
Ні	33%	40%
ЧЕМА РІЗНИЦІ	11%	40%

Табличка ч. 11 цікава тим, що 71% неактивних в українській громаді хочуть дітей виховати як українців. Вони, мабуть, вважають це цілком особистою справою. Справа українізації це насамперед справа індивідуальна, і я з цим

Активність в українській громаді

	ТІАК	Ні
Потреба побиратись між собою	78%	50%
Ні	21%	50%

Активні в українській громаді

	ТІАК	Ні
Хочуть виховати дітей як українців	100%	71%
Ні	0	28%

цілком згідна. Оснування родини і виховання дітей не може бути відповідальністю загальнонаціональною, бо громада існує, щоб поглибити вже існуюче зацікавлення людини і з'єднати її із тими, які мають подібні зацікавлення.

Маючи це на увазі, я бачу можливість вдержати родину українською.

Я вважаю, що інтеграція і асиміляція грозить нам більше, ніж мішані подружжя. Одиниці економічно зростають, стараються про кращі доми в кращих дільницях і покидають давніші скупчення українців. Доїжджати треба довго, а це не завжди вигідно. Діти не привикають до того обов'язку, тимбільше що нам треба в праці і в школі здобути успіхи і щораз менше часу маємо на українські справи.

У соціології є теорія Гансена, яка твердить, що третє покоління старається відродити те, що друге покоління старалося забути з того, що перше покоління їх навчило. Нам ще заскоро говорити, чи це явище до нас стосується. Але треба теж зрозуміти природний бунт молоді.

Не бачу, як можна запобігти денационалізації в родині. Ізоляція це річ найгірша, а вона існує вже в наших організаціях. А як іде мова про молодь, то нема навіть місця, де та молодь може зустрічатися.

У загальному, я дивлюся на справу досить оптимістично.

Треба нам розширити наші організації, щоб приєднати тих, які зацікавлені, але не знають мови. Треба створити таку структуру, щоб молодь, незалежно організаційної приналежності, могла зустрічатися при каві в якійсь домівці.

І головне, щоб ми перестали плакати. Час витерти сльози і як народ радіти! При цій радості, я певна, українська родина збережеться.

Ксеня Одежинська

ВІТАЄМО З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ

З нагоди уродин нашої братової Юстини Козак складаємо 20.00 дол. на пресовий фонд "Нашого Життя", бажаючи Дорогій братовій усього найкращого.

Марія і Едвард Козаки
Дітройт, липень 1977 р.

*Лемківщина. Царинська полонина, на другому плані верхи: Тарниця і Галич
Lemkivshchyna region, meadow and mountains*

НАША ОБКЛАДИНКА

На нашій обкладинці світлина з Лемківщини. Містимо теж у цьому числі нарис "Нога порога рідного шукає", а його тема також зв'язана з Лемківщиною, тією частиною нашої землі з якої вивезли майже все населення. Пустували деякий час села, поля заростали буйною травою, дичавіли сади. Деякі села спалено. У церквах військо держало сіно. Цінні ікони принагідні мандрівники, або й свідомі їхньої вартости людиці забирали, щоб продавати. Згодом церкви взяв уряд під охорону і зачислив до "пам'ятників архітектури". У села поселено мешканців Польщі, переважно з північних окраїн, або й таких які приїха-

ли із Радянської України. На полонинах улітку випасають свої вівці гуралі з Татр. Їх привозять сюди у поїздах.

У Сяноці в музеї зберігаються деякі врятовані старовинні лемківські ікони, а над Сяном у т. зв. "сканзені" — музеї на відкритому полі можна побачити привезені із сіл зразки лемківського будівництва, хатньої обстановки, знаряддя, твори народного мистецтва тощо.

Лемки не забувають своєї батьківщини. Тужать. Хто може відвідує рідні сторони, декому, можливо, вдається повернутися на батьківську землю.

Можна б запитати: чи ж це добре тужити? Чи туга це не хворобливий прояв слабости. Але що ж варта людина, яка ні за чим не тужить? Чи ж не туга за чимсь знаним і втраченим або й за чимсь далеким, вимріяним не була спонукою до великих діл, важких зусиль?

Можна тужити за батьківщиною навіть не бачивши її ніколи. Цю тугу будять спогади батьків, їхні розповіді, інколи пісня, поезія, твори мистців, а теж картина чи знімок землі батьків. Туга не повинна пригнічувати, придавлювати. Вона, навпаки, стає надхненням спонукою, не тільки до спогадів, але й до змагань до зусиль, щоб краще пізнати, а тим самим зблизитися до цієї далекої, а єдиної і найкращої країни наших батьків.

У. Л.

*Апостоли
з лемківської ікони Христа-Царя.*

Icon from Lemkivshchyna

Лемківська церква з пов. Горлиці
Church in Horlyci region

НОГА ПОРОГА РІДНОГО ШУКАЄ

Мотто:

"З димом Омелянове дитинство полетіло
Дім помандрував кудись хмарину за вітрило взявши
А вночі на пожарищі будяків гієна вие
А нога у бур'янах порога рідного
шукає й не знаходить

І поїхав на візку народ з козою на вигнання
І губила по долинах свої дзвони церква
І сидить сумує Омелян ніби святець
І чим раз більшу бур'янів косу зелену
тягне Омелянова земля"

(З вірша п. н. "Омелян". Написав його для лемка-малюра Омеляна Мазурика — поет Єжи Гарасимович, переложив з польського Остап Ласький).

Можна йти годинами, а то й пів дня і не стрінути людини на цих розлогих, лагідних лемківських верхах.

Над Команчею — Попів Верх з м'якими заглибинами, вологими від дощу. Некошена трава обгортає мандрівника по пояс. Десь чути відгомін голосів, дзвіночки. Вівці. Їх привезли з Татр у поїздах. Випасають тут траву, некошену літами. Баца-гураль і його помічники з Закопаного здивовано приглядаються мандрівникові. Таких тут майже не буває.

Здалека видно кучеряві корони дерев, мабуть яблунь. Ближче — запустілий сад. Зарослі травною сліди розвалених, майже зрівняних з землею хат. Здичавілі дерева. Розрослі кущі порічок. Бур'яни. Людей нема але наче б щось з них зосталося.

Лемківщина. Царинська полонина вид з Устрик Горішніх
Lemkivshchyna — view from Ustryk Horishni

Церква в Команчі. Дереворит Тирса Венгриновича
Church in Komancha by T. Wenhrynovych

У гушавині шелест. Наче б щось порушилося. Стає моторошно. Досі мені не було страшно, алевід цього мертвого села дише смертю. Відвертаюся, йду швидко, оглядаючись, наче б хтось за мною йшов. Тікаю. Від чого?

Колись він писав мені про свій сон: Ішов полем-мертвим полем. А чи може бути щось страшніше від

мертвого поля? — так писав. У полі корчма. Там танцювали, мовчки і без музики. Серед танцюючих я йшла до нього.

— Ти не танцюєш? — питав

— Чи я мушу завжди танцювати? — збудився і чув ще із сонними дзвонами мій голос. Так писав.

Йому колись снилося. Я побачила наяву. Горбки на місці розвалених хат. Мертве поле. А чи може бути щось страшніше від мертвого поля?

* * *

Мене питають — чи не страшно ходити одній по цих, колись живих-солодких горах? Страшно, але тягне йти все далі. Видається, що за кожним горбом побачу щось нове, може, живе. Кожна стежка наче кличе йти далі, ще до верха, глянути що там, ще за цей закрут. Так можна мандрувати днями. Інколи, вже присмерком, збігаю, наче тікаючи від духів, з прискореним биттям серця у напрямі світел Команчі.

Одного дня коли так мандрую, здалека куриться димарями із хат. Їх кілька, невеличка оселя. Мені назустріч лайка собаки, яка викликає з хати господиню. Вибігають діти. Найменше держиться спідниці. Господар, видно, полуднував і вибирається косити. Трохи вагаючись, починають розмову. І раді, що хтось зайшов, і непевні — хто це і пощо?

Живуть тут два роки — поселені десь з північних окраїн Польщі. Як подобається тут? Було б добре, але тяжко звикнути. Не вміють пояснити що тут для них дивне в цій околиці.

Думаю — "духи села", які гналися за мною від розваленної оселі.

— Чужі гори — кажуть — а ми з низин. Але звикнемо.

А чому ж ця хата пустою стоїть? Ніяковіють. Не спішно їм розказувати. Що більше мовчать, то все більше хочеться знати. Чому пустою стоїть хата? Добра, не знищена, а порожня. Врешті, вагаючись, може, думають, не повір'ю, розказують. Тут приїхав з ними один сусід. Рік прожили. Наступного року влітку приїхав якийсь старий чоловігя. Прийшов пішки зі станції, підпираючись костуром. Не обзивався ні словом. Не відповідав на привітання. Мовчки прийшов перед хату. Став перед порогом, вклонився низенько, а тоді клякнув, поцілував поріг, перехрестився, встав, пішов. Мабуть, недалечко. Увечорі, як сонце ховалося, знову прийшов, став перед порогом, вклонився низенько, клякнув, поцілував поріг, перехрестився, встав, пішов.

Так три рази вдень. Спав десь, як потім ствердили, під копицею сіна чи оборогом, або, коли дощ, скривався під розваленими шопами.

Так день за днем. Що їв, як жив? Мабуть, сходив у село, може там мав своїх знайомих. Але перед заходом сонця з'являвся: Мовчав. Був час, що думали — він не людина, а з'ява.

Цей, що жив у хаті, не видержав. Одного дня зібрався, запряг коня і вибрався з хати. Тепер тут ніхто не живе, "Той" ще раз прийшов поцілував поріг і тоді теж зник, пішов он тою стежинкою вгору і там розплився у мряці. Вони йшли дивитися, куди він попрямував, але не видно було нічого, куди оком глянути. Від того часу хата стоїть пустою. Вони навіть туди не входять. Старенька баба каже, що вона чує, як уночі там хтось тихенько співає — вона каже духи-домовики —, але вона стара і це, певно, їй так вчувається.

Лемківщина 1960

УЛЯНА ЛЮБОВИЧ

БЛИСКУЧИЙ УСПІХ ЕЛЕНИ ГЕЙМУР

5 червня ц. р. у концертній залі Стайнвей у Нью-Йорку відбувся концерт молоді, талановитої піаністки Елени Геймур.

Концерт пройшов з незвичайним успіхом при вщерть виповненій залі. Присутніми були представники музичного світу, професори, студенти консерваторії і друзі та знайомі піаністки.

Концерт розпочався виконанням Англійської сюїти Баха Ц-моль. Твір дуже складний та трудний. Мистецьке ведення голосів, глибокий тон, витончена продуманість зробили сильне враження на слухачів. Відчувалася серйозна і кропітка праця піаністки.

З неменшою майстерністю та чутливістю прозвучали з черги "Прелюд" і "Місячне світло" Дебюссі та "Хмари" Грифеса, де піаністка з непересічною ясністю представила

особливість музики тих композиторів, а опісля перейшла до виконання "Балляди" Шопена А-моль. Мистецьким, сповненим поезії підходом до виконання цього твору піаністка показала, що гра захопила її і що вона любить і розуміє музику Шопена.

На цьому закінчено першу частину концерту.

Друга частина концерту була присвячена сонаті А-моль Шуберта, у виконанні якої піаністка виявила чітке фразування і музичальність в Анданте і блискучу техніку в Алегро.

Захоплена публіка примусила дебютантку заграти на наддаток технічно досконало та з теплом виконану "Токатту" Хачатуряна.

Квітами та подякою для вчительки закінчено цей вдалий концерт молоді дебютантки.

Докінчення

Чи мала народня пісня вплив на творчість Франка?

Так, і то в трьох різних напрямках.

1) Багато його творів є власне **пісні**. Напр. **Народня пісня, Моя пісня, Задунайська пісня, Пісня і праця, Замовкла пісня, Не кепська пісня, Пісня арештанта** і багато інших. Ось кілька цитат:

Кожна пісня моя
Віку мого день...

Даремне, пісне! Цез твій чар —
Втишати серця біль!...
...Даремне пісне! Тихо будь!
Не сип ще мук до мук!
Без тебе туга тисне груди, —
Та ти в ту ж путь, та ти в ту ж путь
Несеш жалібний згук.

Любов і пісня мов росою, /Моя пісня/
Що покріпля на шлях життя;
Я, нею сильний, перестою
Негоди земного буття.

Я не скінчу тебе, моя убога пісне,
В котру бажав я серце перелить
І виспівать чуття важке та млісне...

2) Вплив народньої пісні на творчість Франка відбилася ще й у деяких творах писаних власне у формі народньої пісні. А музикальність поезій Івана Франка відмітив ще свого часу Коцюбинський. Сам Франко деколи казав, що для певних його текстів можна б використати мелодії народніх пісень:

Візьмім хоч би всім знану:

Ой, ти, дівчино, з горіха зерна,
Чом твоє серденько — колюче терня?
Чом твої устонька — тиха молитва,
А твоє слово гостре, як бритва?

Звучить як типова, чудова, народня пісня...

Або цілий цикл **"Веснянки"**. 5 з них вибрав композитор Мирослав Скорник, і написав чудову кантату **"Весна"** для хору і симфонічної оркестри.

Цих прикладів можна б в поезіях Франка назвати дуже багато.

І врешті 3) вплив пісні на творчість Франка. Повертаюся до вже раз згаданої нескінченої повісті **"Дріяда"**. Борис Граб, герой повісті, мандрує горами, і чує, як хтось далеко співає пісню "Пливе качур по Дунаю". Він захоплюється голосом дівчини, і так поетично описує той спів, що немає сумніву, як він тонко розуміється на виконанні народньої пісні.

Основою драми Івана Франка **"Украдене щастя"** стала **"Пісня про шандаря"**, яка виникла після справжньої трагічної події в підкарпатському селі при кінці 19 століття.

Надзвичайно цікавим є коротке оповідання Франка **"Вільгельм Тель"**. Молоді заручені ідуть до опери на **"Вільгельма Теля"**. Випадкові їхні діалоги в театрі, які характеризують молодого, і прикмети героя на сцені та музика мають на дівчину такий

вплив, що по закінченні опери вона з нареченим розходиться назавжди.

А тепер пару слів про творчість Франка в музиці. Філярет Колесса в своїх спогадах пише: Пам'ятаю, Франко попросив мене якось, щоб я переклав на ноти мелодію, яку він сам створив для одної з його невеликих поем. "Отже можна припускати, що Франко нерідко творив свою поезію в тісній зв'язку з музикою, чи може навіть планував деякі вірші як пісні. У висліді — на твори Франка написано понад 200 композицій різними композиторами. Згадую лише декілька:

"Украдене щастя" — драмою поцікавився чеський композитор Владімір Амброз. Взавшись до опери, Амброз нав'язав листування з Франком. Твір був закінчений і поставлений на сцені опери в Брно 1925-ого року. В 1960-му році Львівський Театр поставив оперу **"Украдене Щастя"** Юлія Мейтуса. В 1961-му році той же оперний колектив показав оперу в Києві, а згодом в Москві у Кремлівському Театрі. Опера йшла з успіхом і сьогодні включена в репертуар оперних театрів України.

"Захар Беркут" — став основою опери Бориса Лятошинського **"ЗОЛОТИЙ ОБРУЧ"**. Хоч опера була написана в 29-му році, і на неї всі нетерпляче чекали, бо відразу її поставили в Харкові, Києві і Одесі, хоч Лятошинський був вже композитором з ім'ям і досвідом, та викладав композицію в Київській Консерваторії, оперу зі сцени зняли. І пролежала вона 40 літ за лаштунками. Тепер відновлена, а по смерті Лятошинського ще й дістала нагороду. (Вже немає небезпеки, що композитор щось таке нове і велике напише...)

Інші великі твори: Кантата **"НАЙМИТ"** Людкевича, кантата **"ВЕСНА"** Скорика, симфонічна поема Людкевича **"НЕ ЗАБУДЬ "ЮНИХ ДНІВ"**, симфонічна поема Людкевича **"КАМЕНЯРІ"**, симфонічна поема Григорія Майбороди **"КАМЕНЯРІ"**, балет Кос-Анатольського **"СОЙЧИНЕ КРИЛО"** на підставі одноіменного оповідання Франка кантата Стеценка **"ЄДНАЙМОСЯ"** і інші. Крім того багато хорів а капеля, хорів зі супроводом та сольоспівів таких композиторів: Лисенко, Козак, Наданенко, Колодуб, Данкевич, Майборода, Дремлюга, та багато інших. І два найновіші хорові твори, написані Зеноном Лавришином спеціально для святкувань тижня Франка в Торонто, а саме: **"Пісне моя"** і **"Розвивайся, лозо, борзо..."**

Цікава тут згадка, що частину "вступу" до вішованого щоденника **"УКРАЇНСЬКА СТУДЕНТ-СЬКА МАНДРІВКА"** Літом 1884, "В дорогу", пластуни прийняли як свій пластовий гимн, з малою зміною і додатками др. С. Тисовського:

Сонце по небі колує
Знають і хмари свій шлях...

затримуючи першу — оригінальну мелодію.

Франкова тематика є дуже широка. Тому й не диво, що так багато композиторів творило музику до його слів, або базувало музику на його творах. Його творчість дає їм надхнення, і поміж його творами завжди знайдеться новий матеріал для композиторів.

Інтерв'ю з Марією Струтинською

Дня 9 вересня 1977 року сповнилося 80 років життя Марії Струтинській — письменниці, журналістці, заслуженій діячці жіночого руху в Галичині. Марія Струтинська є автором повісти-репортажу "Буря над Львовом", збірки оповідань "Помилка доктора Варецького", драматичних творів "Американка" та "Який чистий сніг" та збірки автобіографічних матеріалів "Далеке зблизка". Перед другою світовою війною Марія Струтинська була редактором журналу "Українка". В час німецької окупації Львова співредактором літературно-мистецького місячника "Наші дні". В Америці від багатьох літ належить до редколегії журналу "Нотатки з мистецтва". Марія Струтинська народилася в містечку Долина, в Західній Україні, у родині о. Василя та Меланії з Радзиковичів Навроцьких. В 1922 році одружилася із Михайлом Струтинським, літературним критиком і журналістом. Чоловік Марії Струтинської загинув у радянській в'язниці, разом із іншими в'язнями, що їх більшовики, відступаючи перед німецькою армією в 1941 році, розстріляли.

Пит.: Читачам нашого журналу, пані Маріє, дуже сподобався ваш літературний нарис "Я — найменша". В ньому стільки сердечного тепла і живого гумору! Він — автобіографічний, правда? Чи можете сказати кілька слів про ваше дитинство, ваших батьків? Де і в яких школах ви вчилися?

Від.: Так, мій нарис справді змальовує бачене дитячими очима моє дитинство. Знову ж "Молодий сад" (що теж включений у мою найновішу книжку "Далеке зблизка") — це історія зустрічі й кохання моїх батьків. Як бачите з розповідей про моє дитинство, мої батьки творили гармонійну пару. Батько був людиною широкого світогляду. Мати внесла в наше життя свою велику "пасію любови". Тут приходиться мені на думку одне завваження до недавно друкованих статей Ольги Мак: при всій моїй безконечній любові до моєї чудової матері, я не думаю, що дітей треба виховувати у занадто великій чулості. Такі діти дістають потім, коли з'явиться нова дитина, а ще до того підросте старша гарна сестра, як було в мене, певний психічний ураз, що спиняє їх вияви самостійності. Кажу це тому, що Ви свій запит зв'язали ще з моїм навчанням, "де" і "коли". Діставшись до школи ще перед шостим роком життя, я почувалася там дуже нещасливою здала від мами, не виявляла ніякого зацікавлення наукою. Тому мій батько, хоч був великим прихильником освіти для жінок, не старався для мене інструкторів з гімназійних предметів, коли на це прийшов час, як про це подбав був для моєї старшої сестри, а віддав мене, по переїзді до Станиславова, до німецької (зрештою дуже добре поставленої) "виділівки", після якої я здала іспит до вчительської семінарії. Аж у Відні, куди ми виїхали напочатку війни 1914 року, я запрагнула вчитися в гімназії. Там прийняли мене до 6. класу, а латини я вчилася приспішеним темпом приватно. Вернувшись до Станиславова, я здала іспит зрілості в державній семінарії і це був кінець моєї формальної освіти. Окремо вчилася чужих модерних мов. Німецьку знала вже зі школи і з Відня, французьку вивчала кілька літ в реальній школі. У 1922 році, одружив-

Письменниця
Марія Струтинська
Writer — Maria Strutyńska

шись, я переїхала до Львова. Тут до нас заходив двічі в тиждень д-р Михайло Рудницький і ще одна його учениця. Ми читали уривки з якоїсь — не пам'ятаю вже — історії літератури, сільвети письменників, Вольтероного "Кандіда". Бувала теж і на семінарах французької мови Українського Тайного Університету. Та знайомство з "великою літературою", я завдячую величезній добірній бібліотеці мого чоловіка, а ще більше — йому самому, що — знав досконало західню, як і російську літературу.

Пит.: Що спонукало вас писати? Які були ваші перші літературні чи журналістичні спроби?

Від.: Мій перший виступ у пресі, на жіночій сторінці "Діла", що її редагувала Мілена Рудницька, це був переданий зміст книжки Віктора Маргеріта, присвяченої, головню, справі подружнього розводу. Досі запам'ятався один діалог: Мати каже дочці: "Я мусіла пережити пекло, щоб ти не втратила батька". Дочка: "Чи ти думала, мамо, що пекло є добрим місцем для виховування дітей?" Передала я коротко цікавий зміст цієї книжки есеїв, без коментарів, та все ж старенький о. Стефанович сказав раз на вулиці моему чоловікові: "Дивився на небо, чи нема там яких знаків: жінка щотільки одружилася, а вже пише про розвід!" Ми з цього дуже сміялися. Писала я потім статтю про Наталю Кобринську, що йшла довшим підвалом у "Ділі", теж писала до "Нового часу", де "сміло без притомности" полемізувала з Михайлом Рудницьким, обороняючи творчість Катрі Гриневичевої, твори якої він тоді (у зв'язку з Конкурсом Товариства Письменників і Журналістів) гостро скритикував. За це дістала я навіть похвалу від Юрія Липи. Певне більше за мою сміливість, як за будьщо інше.

Пит.: Л. Бурачинська, пишучи про вашу найновішу книжку "Далеке зблизка" і роблячи підсумки вашої творчості (у "Свободі") твердить, що ви — передусім — журналістка. Яка ваша власна думка в цій справі?

Від.: Я дозволю собі тут пригадати твердження Євгена Маланюка в одному з його останніх блис-

кучих есеїв. На його думку, сучасна література наблизилася до журналістики — це, як він висказався, Марсень Пруст "остаточно доконав" властивий роман. Мої праці, тобто мої дві більші книжки, сперті на справжніх фактах і подіях. Тому я свою "Бурю над Львовом" бажала назвати репортажною повістю. Перша річ у книжці "Далеке зблизка" — це теж історично-документарна новела про зустріч і кохання моїх батьків, що належали до двох ворожих собі світів: староруського традиціоналістичного та народовецького. Для написання цієї речі я спеціально вивчала мову старорусинів з їхніх писань. Найближче до окреслення моїх писань підійшов на моєму авторському вечорі у Філядельфії д-р Г. Лужницький, назвавши мене "письменницею української автентичности".

Пит.: Перед другою світовою війною ви були активні в українському жіночому русі, правда? І редагували жіночі видання? Ми радо почули б кілька ваших думок про журнал, що його ви редагували, та про проблему жіночого руху в Галичині у тих часах. А може ви схотіли б порівняти "Українку" з іншими жіночими виданнями, зокрема із тими, що появляються в наш час? Чи на вашу думку, жіночий рух виправдав себе?

Від.: Один рік (1934) я редагувала жіночу сторінку "Нового часу", де була рубрика "Наші гутірки" на теми щоденного життя, з порадами в добрій поведінці, тощо. А що це був рік першого Українського Жіночого Конгресу в Станиславові, то у статтях доводилося відбивати напади тих, хто призначував тоді жінці тільки ролі дружини і матері. Ці обов'язки, значення родини взагалі, були теж у центрі зацікавленя нашого жіночого руху, але не єдиними, при переході багатьох ділянок з тісного родинного поля в дію суспільну. Задля цього змагалися й наші піонерки за кращу освіту для жінок.

В роках 1937-39 я була редакторкою журнальчика "Українка", місячника Союзу Українок. Я старалася втримати його на культурному рівні. У статтях співробітниць і моїх власних були там приступно подані напрямні жіночого руху, був відділ порад з жіночого господарства, з гігієни, були легкі нариси, часом трохи гумору. Цікаво, що Наталена Королева прислала нам ... господарські інформації та поради. Порівнювати "Українку" з сучасними жіночими журналами (власне хіба з "Нашим Життям", бо канадських я не читаю) — неможливо. Це був журнал для селянок на батьківщині — інші завдання, інші часи, інші читачі.

Чи жіночий рух досяг намічених осягів? Якщо йдеться про український жіночий рух на наших землях, то можна сказати, що він себе виправдав: розбудив національно-громадську свідомість жіночих мас, влаштовуючи всякого роду курси, чудові Дні Селянки, що показували жінкам їх власну силу. Журнал "Жінка" надавав широкого віддиху розсіяним по країні провідницям, давав синтезу проробленої і наміченої праці. Мав добрі статті про мистецтво, з яким знайомив жінок. Я певна в тому, що Союз Українок Америки проробляє на цьому чужому терені велику українську працю у різних ділянках. В одному має він більшу свободу: тут його журнал не може бути закритий владою, як це було у нас з обо-

ма журналами, а друге: тут ніхто з українців не виступає проти зв'язків з міжнародними жіночими організаціями, як це було в нас, мовляв, "там скрізь сидять якцо не комуністки, то крайні лібералки."

Пит.: В час війни ви були співредактором літературно-мистецького журналу "Наші дні". Чи можете сказати щось про це видання?

Від.: В умовах скупчення українських діячів культури з усіх наших земель (бо й тих, зі Сходу, що уникнули новітнього ясиру в глибині Росії) цей журнал міг прекрасно, вперше від років, показати осяги української духовости в минулому й сучасному. Та це, очевидячки, не моя заслуга: все ж було її там трохи, зокрема у виборі авторів (поза поезією, що належала С. Гординському), в редагуванні текстів, а головно у верстанні, чи у т. зв. "помці". Ламати останнє число я їздила ще з Криниці, будучи вже в дорозі на захід.

Пит.: Наші читачі з приємністю читають вашу найновішу працю — переклад повісти "Тітка Америка" Марії Галун Блак, що друкується в нашому журналі. Ви вже й давніше займалися перекладами, правда? Чи можете сказати, які це були переклади, де вони були друквані?

Від.: Переклади були завжди моїм улюбленим заняттям. Не пам'ятаю вже, як довідався про мій перекладницький "талант" Дмитро Донцов, але я роки цілі перекладала на його запрошення до "Вісника". З авторів запам'ятався мені Панаїт Істраті, О'Флягерті, комедія, досить об'ємиста двох французьких авторів, — решта позабувалася. Я переклала, крім цього першу книжку трилогії Ромена Роляна "Заворожена душа" і в часі т. зв. "українізації" передала цю "Аннету й Сильвію" на Радянську Україну. Вона була спрямована до видавництва "Рух", але по ній і слід пропав. Пізніше я переклала ще майже повністю другу книжку цього ж циклу, "Мати й син", Вона залишилася й пропала у Львові, разом із нашими книжками і картинами.

Пит.: У вас є теж два драматичні твори — чи були вони колинебудь ставлені на сцені?

Від.: Обидві речі були друквані: "Який чистий сніг" — у "Нашому Житті", "Американка" вийшла окремою книжечкою. "Американка" мала щастя бути теж "виставленою" — двічі в Чікаго, раз у Дітроїті.

Пит.: Я недавно наново читала вашу "Бурю над Львовом" та Вашу збірку оповідань "Помилка доктора Варецького". Прийшло мені на думку, що ви вашою "Бурею" та вашим прегарним оповіданням "Передача" поставили свого роду пам'ятник всім цим нашим страдальним жінкам, що їх чоловіків забрали і закатували у тюрмах, подібно як це зробила російська поетка Анна Ахматова своїм циклом поезій "Реквієм". "Реквієм", як знаєте, вийшов окремим виданням у видавництві "Сучасність" в перекладі Бориса Олександрова і уривки з нього друкувалися теж і в нашому журналі. Ахматова говорить про страждання, таке яке й ви пережили в своєму житті, що "від такого горя гнуться гори, у річках тужаві вода..." Скажіть, чи не була для вас "Буря над Львовом", тобто сам процес писання цієї повісти-ре-

портажу, своєрідною "автопсихотерапією", що допомогла вам пережити цю страшну трагедію?

Від.: Дякую за визначення мене, як тої, що поставила "Бурею на Львовом" чи оповіданням "Передача", як ви були ласкаві це висловити, свого роду пам'ятник тим жінкам, що їх чоловіків забрали й закатували у в'язницях. — Ні, дорога пані Марто, сам процес писання "Бурі над Львовом" не був для мене автопсихотерапією. Він був кінцевою вимогою всього мого ества передати людям правду про той страшний режим, що вбиває невинуватих ще навіть в'язнів... А втім, почала я писати цю річ (і майже всю першу частину) в бадьорому настрої експериментування з повістю-репортажем (себто сперту на фактах і живих людях), куди вплела любовну фабулу.

Пит.: Чи могли б ви сказати кілька слів про вашого чоловіка та про ваше життя перед війною у Львові?

Від.: Мій чоловік був на ділі дуже добрим знавцем літератури і критиком та непотрібно заліз у політику. Його оцінка творчості Павла Тичини, у редактованому і видаваному ним і М. Голубцем журналі "Життя і мистецтво" напочатку 20-тих років була першою, що знайомила галицького читача з цим великим поетом. Мій чоловік був людиною великої інтелігенції та м'якої і делікатної вдачі. Але він був зовсім позбавлений практичного змісту, так що в нас бували і важкі часи, напр. коли він — не порадившись зі мною, бо в мене "павутинні нерви" — зрезигнував з короткотривалого головного редакторства в "Ділі", чи потім, коли сплачував попідписувані на видання газети векслі, чи тоді, як не вмів виекзекувати належних йому грошей за дубовий ліс з його частини поважної спадщини по батькові. Позатим, ми жили гармонійно, я йому багато завдячую,

між іншим і те, що увійшла в культурні і мистецькі круги Львова.

Пит.: Дехто із читачів нашого журналу, зокрема філадельфійці, мали змогу недавно бачити вас на телевізії в рамках програми "Українці в Америці"... Ми раді були б почути про ваші перші кроки в Америці, де ви тут працювали, як собі давали раду в нових обставинах?

Від.: Мої перші кроки в Америці були важкі, бо прибули ми сюди зі старенькою мамою без нічого. Довгі роки я працювала у фабриках, залишаючи з мамою одну старшу жінку, аж поки вона нас не покинула, перенісшись з дітьми поза місто. Довелось віддати маму до одного приватного дому для немічних. Я старалася туди якнайчастіше заходити. Тоді я працювала в поштовому відділі Киртіс Компані. Сестра моя, що вибрала фах куховарки у багачів за містом, теж навідувалася у вихідні дні до мами. І саме перед її останніми відвідинами нам подзвонили, що нашої мами не стало ... Дев'ять з половиною останніх років моєї праці я була зайнята в головній квартирі пресбитеріанської церкви. Працювала я там, пишучи адреси на "графотайп"-і, робила "файлінг", помагала сортувати пошту. Там і закінчила свою "карьеру".

* * *

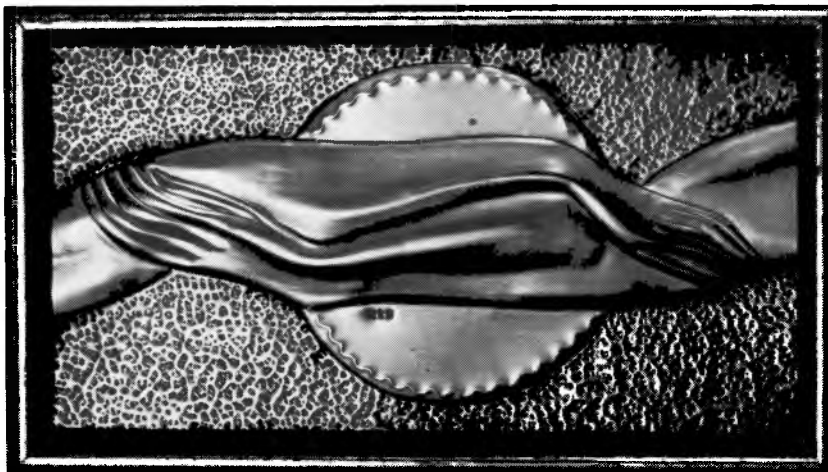
Дякую, Пані Маріє, за ваш час і труд, за цікаву розмову. Дозвольте мені привітати вас із вашим 80-літтям — не лиш від мене особисто, але і від редакційної колегії та від великої громади читачів нашого журналу та побажати вам доброго здоров'я та радості і погоди духа, що їх приносить творча праця.

Марта Тарнавська

ЗУСТРІЧ З МИСТЦЕМ РЕМОМ БАГАУТДИНОМ

Під час вакацій у Гантері де, як відомо, має свої щорічні виставки Еко — Едвард Козак та його сини Юрій і Ярема, можна було зустріти не одного мистця. Про них як і, очевидно, про Ека та його синів хотілось би написати окремо. Тут хочемо згадати про Рема Багаутдина, про якого була стаття в "Нашому Житті" за грудень 1976 р., а якого ми зустрічали теж під час конгресу СФУЖО в Торонто. Тоді Рем Багаутдин виготовив та подарував жінкам величезний афіш, який вжито на демонстрації в обороні жінок політв'язнів а після демонстрації уміщено на центральній стіні готелю де відбувався Конгрес. Репродукції афіші використано на летючках в обороні жінок політв'язнів.

В часі вакаційної зустрічі мистець розказував про свої плани і головню про те над чим саме працює. Вслід цієї праці будуть мати змогу побачити

Рем Багаутдин. Довір'я. Алюміній — Rem Bahautdyn's "Trust" on aluminum

в жовтні ньюйоркчани. Тема твору "Козаччина". Це II-ий період із циклу "Слава України".

Пам'ятаючи його монументальний твір "Хрищення України", який можна було оглядати у Нью Йорку при кінці 1976 року, очікуємо цієї другої частини не тільки з цікавістю, але й з

певністю що мистець знову поєднає у своєму творі продуманий і глибоко відчутий зміст із мистецьким виконанням. Надіємось що будемо могли познайомити тих читачок, які не будуть мати можливості побачити цю виставку із репродукціями на сторінках нашого журналу.

Сл. п. д-р Богдана Салабан Гейз
The late Dr. Bohdanna Salaban — Haines

18 серпня минув рік від смерти д-ра Богдани Салабан. Для багатьох, хто її знав, вона була знаменитий лікар-психіатр на визначному становищі клінічного директора Стейтового Шпиталю у Боффало. На таких становищах ледвечи знайдете багато жінок у США. Для інших Данка це пластова діячка від наймолодших літ життя. Для стипендістів у Бразилії це фундаторка стипендій (які після смерти дружини вплачує її чоловік д-р Генрі Гейнз). Але для багатьох, хто знає її особисто, це просто незаступимий і незабутній друг. Такою була для мене. Добре було знати й думати, що хоч далеко у Боффало, але є хтось, хто завжди готовий вислухати, порадити чи допомогти, кому можна про все розказати, при кому можна "голосно думати".

Я зустріла її після довгих років. Востаннє ми бачилися, мабуть, в таборі на Соколі в Україні, або на якійсь пластовій зустрічі. Але, зустрівшись на цьому континенті, після різних нелегких переживань, не відчувалося, як це бувало при зустрічі з іншими людьми, що треба колись знаного наново пізнавати. Данка, як ми звикли її кликати, мала неабияку здібність вирівнювати усе, що ділить людей.

Характеризували її дві великі прикмети. Вона була не тільки дуже працювита, але мала виняткове вміння організувати заняття й використовувати час. Було це дуже важливе, коли зважити її незвичайно широкі і різномірні зацікавлення. Про ті зацікавлення говорило її помешкання — вілла у шпитальному парку. Кругом дерева і квіти, а навіть малини, які сама вона садила та плекала. Велика бібліотека, де можна було знайти побіч енциклопедій, словників і, очевидно професійної літератури, книжки з найрізномірніших ділянок як з літератури, прози та поезії, так і з мистецтва, історії, географії, культури тощо. Картини різних мистців свідчили про її мистецький смак, а збір музичних пластинок як клясичної музики, так і легшого жанру, говорили про її любов до музики.

Особливу увагу та ніжність посвячувала своїй сім'ї; не тільки доні Дорі, старенькому батькові (якого часто запрошувала до участі в її подорожах по світі), сім'ї сестри Малини Дзюби, але й дальшим кривним та своякам. Не можу зрозуміти, як знаходила час і можливість при тих усіх заняттях вишивати, а інколи навіть шити.

Над усе любила подорожувати, при чому мою увагу звернуло те, що до кожної подорожі приготувалася, вивчаючи історію, культуру, а іноді й мову країни, яку збиралася відвідати. А її подорожі сягали від Аляски до східної Європи. Пам'ятаю, як вибираючися до скандинавських країн говорила, що в її уяві це найкращі країни і тому відкладала ці подорожі, щоб усе ще мати перед собою цю мрію. Навіть уже будучи хворою (а як лікарка мусіла здавати собі справу з цього, що її хвороба грізна), вона виїхала на деякий час до Італії в товаристві свого чоловіка д-ра Генрі Гейнза.

Ця характеристика, очевидно, неповна, але всетаки дає якийсь приблизний образ людини з великими обдаруваннями, добрим серцем і незвичайною вдачею.

На її зацікавлення та особисту культуру, крім вроджених здібностей, мало вплив середовище, в якому росла. Народжена 20 квітня 1914 року в невеличкому, але відомому в Галичині містечку Яворів, близько Львова, в родині педагогів Теодозія і Александри з Дуткевичів Ставничих, тут же вчилася. Гімназію СС Василіянок закінчила у Львові маючи 16 років, так що треба було дозволу шкільної кураторії, щоб здавати матуру. Від ранньої молодости почала своє пластування під проводом відомого пластового виховника і провідника проф. Івана Чмоли.

Медичні студії почала у Братиславі, але після одного семестру перенеслася до Грацу. У 1936 році стає вона там наймолодшою докторанткою. Спеціалізується як очний лікар у Грацу, але згодом переїжджає до Польщі, щоб одержати нострифікацію. І тут знову виявляється її здібність і працювитість. Вона переходить нострифікацію в Познанському університеті в небувало скорому часі одного року. Останні місяці перед війною працює в стрийському шпиталі.

Напередодні 2-ої світової війни одружується з д-ром Володимиром Салабаном і живе у Відні, де аж до народження дочки Дорі працює в одній із віденських очних клінік.

Приходять часи "великого ісходу". Д-р Салабан очолює дитячі клініки у Бад Верісгофен над Дунаєм. У червні 1950 року переїжджає до США та поселяється у місті Боффало. Незвичайно працювита та здібна, скоро здобуває "лайсенс", а опісля стейтові спеціалізаційні іспити; у грудні 1961 року входить до "National board" У Стейтовому шпиталі в Боффалло проходить спеціалізацію і, як сказано вище, стає клінічним директором того шпиталю. Викладає теж у медичній школі в тому ж шпиталі, працює у відділі ментальної гігієни та веде власну психіатричну практику. У 1973 році покидає шпиталь, переходить на пенсію та одружується з д-ром Генрі Гейнзом. Обое ведуть приватну практику.

У час свого перебування в Боффалло працює в Пласті, деякий час була кошовою, а опісля впорядницею гуртка юначок "Будяки". Бере активну участь у пластових з'їздах

ВІДЙШЛА ЄВГЕНІЯ МАКАРУШКА

В Нью-Йорку, дня 6 липня відійшла у Вічність **св. п. Євгенія Макарушка**, заслужена громадська діячка на рідних землях, проживши 97 років гідного наслідування життя.

Як молода дружина гімназійного вчителя, згодом директора Семінарії Рідної Школи у Львові др. Остапа Макарушки та мати п'ятеро дітей мала доволі занять та турбот, але почуття обов'язку для української справи повело її до зорганізованого життя. Свою громадську працю почала в Кружку ім. Ганни Барвінок при Рідній Школі у Львові. Велику увагу посвятила Покійна кооперативі "Труд", в якій була головою Надзірної Ради протягом 25-ти літ.

Св. п. Євгенія Макарушка була першою головою відновленої по війні жіночої організації, яка прийняла назву Союзу Українок, та очолювала його протягом 4-х років, а опісля займала інші пости в головній управі, як теж головою у Філії СУ у Львові.

Не обмежувала Покійна своєї праці до Союзу Українок, але коли заходила потреба створення нової інституції, ставала до праці і так очолила комітет створення бурси для дівчат-ремісничок, яку відкрито в 1935 р.

Теж політичне життя притягало Покійну, тому УНДО висунуло її кандидатуру у виборах до сойму в 1928 р.

Однак Союз Українок був усе центром її уваги, що членки головної управи надзвичайно цинили і в доказ пошани та довір'я обирали її головою номінаційної комісії т. зв. комісії-матки на численних зборах.

В 1931 р. зазнала Покійна велику втрату з причини передчасної смерті чоловіка. На короткий тільки час відійшла від громадської праці, бо коли в 1933 р. створено Діловий Комітет для переведення Світового Жіночого Конгресу, Союз Українок звернувся до неї, щоби очолила його. Її наполеглива, повна посвяти праця у Комітеті завершилася великим успіхом та заслужено припала їй честь дня 16 червня 1934 р. відкрити Перший Жіночий Конгрес у Станіславові та поруч з головою Союзу Українок вже теж покійною Міленою Рудницькою приймати похід українського зорганізованого жіноцтва.

Українському жіноцтву повоєнних часів відома була постать Євгенії Макарушки. Її своєрідний такт та зрозуміння викликали довір'я та загальну пошану.

Докінчення: ЗГАДУЮЧИ Б. САЛАБАН-ГЕЙНЗ

та конференціях, нарадах виховниць тощо. Її незвичайно цікаві виховні доповіді варто було б видати друком. Стали б вони допомогою для неодних батьків та виховників. Особливо цікавила її проблематика доростаючої молоді т. зв. підлітків.

У січні 1976 року д-р Салабан переходить складну операцію пістряка. Хвороба приковує її до ліжка, але, користаючи з хвилевої поправи, виїжджає ще у вимряну подорож до Італії під опікою свого чоловіка д-ра Генрі Гейнза.

18 серпня 1976 року не стало їй в живих. В останніх часах не бажала собі відвідин, не хотіла теж щоби, крім найближчих, хтось брав участь у похороні.

*Сл. п. Євгенія з Муликів
Макарушкова*

*The Eugenia Mulyk —
Makarushka*

На Панахиді прощала цю вельми заслужену громадянку заступниця голови СУА Христя Навроцька від тих, що її знали колись і тих, що зараз згуртовані в Союзі Українок Америки.

Похоронено Покійну на українському цвинтарі в Бавнд Бруку, де відбулися поминки, на яких прощали її Лідія Бурчинська — голова СФУЖО, згадуючи заслуги Покійної для Кооп. "Труд", Ірина Шох від бувших співпрацівниць Союзу Українок у Львові., а Іван Костюк від Лісових Чортів та пластової братії.

Залишила Покійна трьох синів Любомира, Богдана і Ярослава та дві дочки Ольгу Масюкевич і Ірину Пежанську, 11 внуків та 22 правнуків.

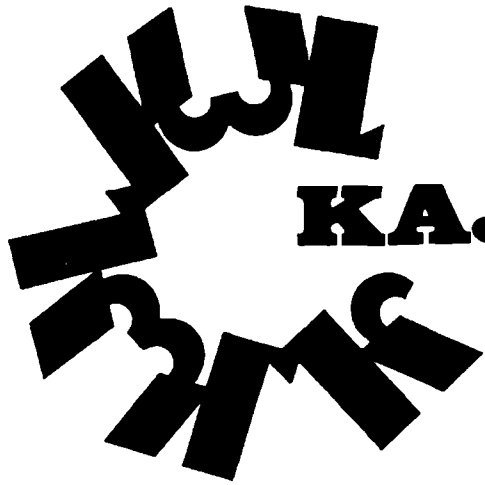
Заслухавши історію життя Покійної та зворушливі спогади дочок та синів, о. С. Шевчук, закінчуючи поминки, сказав, що це не поминки, а реколекції, з яких молодше покоління повинно винести науку, що життя їхньої Бабуни і Прабабуни можна схарактеризувати так: "Вона була прикладом".

Хай буде їй Вічна Пам'ять!

Христя Навроцька

Досі теж згадую перебування в її домі, куди запросила мене після складної операції ока на те, щоби у сердечній атмосфері та при дбайливому піклуванні я могла скоріше повернутися до здоров'я. Розказувала мені тоді Данка, що вже раніше після такої ж операції відпочивала в неї її приятелька і, мабуть, родичка, пластова виховниця Цьопа Паліїв. Думаю, що в тому ж домі знаходило відпочинок, відпруження, а теж і насагу багато приятелів сл. п. Данки Салабан, і думаю, що є багато таких, які з вдячністю та любов'ю згадують цю назовні ділову й спокійну, а на ділі чутливу і вразливу приятельку, дорогу нам Данку Салабан.

УЛЯНА ЛЮБОВИЧ

КАЛЕЙДОСКОП ЖІНОЧОГО ЖИТТЯ

Упорядкувала Світлана Луцька-Андрушків

1939-41 роках обіймала також посаду доцента музичних наук у Львівському університеті ім. І. Франка. Залишила по собі фортепіянові твори для дітей, смичкові твори, камерні твори, симфонії, опери ("Мавка", "Серце Оксани", "Бабусин Городчик", "Куць") балети ("Весна", "Мавки", "Страхопуд", "Коралі") вокальні твори та інші.

УКРАЇНА

• На захід продістався текст меморандуму ч. 1 Української громадської групи сприяння виконанню Гельсінкських угод. Меморіал видигає справу оборони людських прав **Надії Світличної**, яка після відбуття чотирорічного строку в таборах суворого режиму, зазнає на "волі" ще страшнішого психологічного катування. Її відмовлено пропуску жити в Києві, позбавлено можливості будьякої праці а її малолітнього сина Ярему позбавлено права медичного обслуговування.

• Київська жіноча дружина ручного м'яча "Спартак" вже шостий раз виграла Кубок європейських чемпіонів. Учасниця "Спартаку" **Зінаїда Турчина** була визнана в цьому році найкращою гандболісткою світу. У світовому гандболі українкам покищо немає рівних.

АНГЛІЯ

• 8.IV. 1977 у Кембрідж померла **д-р Стефанія Туркевич-Лукинович**, композиторка і музикознавець. Народилася вона у Львові де й студіювала в Музичнім інституті ім. Лисенка. Музичні студії продовжувала у Відні й Берліні. В 1934 р. отримала ступінь доктора музичних наук у Празькому університеті. С. Туркевич-Лукинович викладала музику і теорію музики в учительській семінарії у Львові та в Музичнім Інституті ім. Лисенка. Від 1939-1944 р. була професором Львівської державної консерваторії, а в

КАНАДА

• У травні 1977 відбувся в Торонто Другий Світовий З'їзд українського дошкілля. Під сучасну пору Світова Рада Дошкілля, яка є членом СКВОР, об'єднує 22 організації, або установи із секторами дошкільного виховання у країнах поселення. До нової управи увійшли: почесна голова Ірина Пеленська, голова Марія Мармаш, заступниці Ірина Баер і Люба Климкович, секретарка — Дарія Ємець, скарбничка — Романа Калембет.

• Канадський інститут українських студій в Едмонтоні надав **Любі Штендері** з Оттави, фонди для видання посібника для українських садочків. Л. Штендера, це довголітня садівничка, яка на основі свого досвіду і знання вповністю компетентна для підготовки цього дуже потрібного посібника.

• **Марія Ткачук** з Саскатуна була одинокою україночку з Канади присутньою на 11 Міжнародній Конференції Музеїв. Конференція відбулася у Ленінграді в днях 18-29 травня 1977. Було там около 1200 делегаток з різних країн. Марія Ткачук репрезентувала Музей Союзу Українок Канади. Конференція проходила під кличем "Музеї і культурні обміни — до взаємного розуміння й збагачення всесвітніх культурних цінностей". Наступна така конференція відбудеться в 1980 році в Мехіко Сіті.

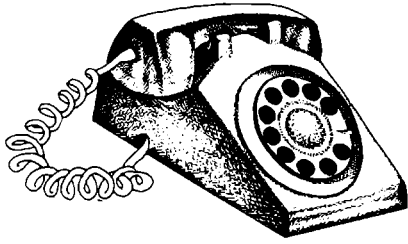
МИ ПИШАЄМОСЯ ТАКИМИ ЧЛЕНКАМИ

В далекому Фініксі в Арізоні бувша голова заложенного нею 3 Відділу СУА, **Катерина Росола** не раз давала докази громадського вироблення, а головно зрозуміння цілей Союзу Українок Америки. Жертвенність 3 Відділу була відмічена в минулорічному відзначенні Відділів. Але цим разом Катерина Росола може похвалитися небувалим досягненням. Маючи знайомства з американцями зуміла захопити працю СУА одну зі своїх приятельок, оповідаючи про долю поневоленої України, про українські організації в Америці та їхні завдання, зокрема про СУА, його журнал "Наше Життя" та найбільше досягнення — Український

Музей. Результатом цих розмов було не тільки моральне вдовolenня, що **чужинка зацікавилася українськими справами, але ще й те, що вона щедро рукою пожертвувала 500.- доп. на цілі СУА.**

На цьому місці Екзекутива СУА висловлює велике признання ентузіястці нашої організації **Катерині Росолі, а пані американці**, яка не бажає собі, щоб подати її прізвище широко — сердечне спасибі за її велике серце.

Х. Н.

Тільки між нами і телефоном ...

... Я НЕ ДУРНИЙ, Я ВЖЕНЮСЯ!

Любов Калинович

Після сезону літніх таборів я мала змогу бути в товаристві, в якому було двоє молодих осіб, по 15 і 16 років. Вони вперше були виховниками на таборах для дітей від 7 — 12 років життя. Їхні спостереження були повчаючими не тільки для них самих, але були й деяким відкриттям про наших українських дітей, чи — про їхніх матерів...

Пізніше я говорила з іншими виховниками, що вже довгі роки працюють з нашою дітворою. Вони підтвердили, що тепер щораз то більше наших дітей не є пригатовленими займатися підставовими справами своєї гігієни, вдягання тощо. Досить часто 8-ми річні діти не вміють самі помити собі щіточкою зубів, не вміють брати туші. 7-ми річні діти ще в день мочать штанята (а це вже справа для лікаря), 8-ми річні мають такі випадки в ліжку. Деякі діти не вміють добігти до туалету навіть в поважних ситуаціях.

Мої співрозмовники говорили про ці пригоди, які траплялися в нормальних ситуаціях а не надзвичайних, коли діти хворі чи поденервовані.

Дуже часто батьки і матері вимагають, щоб на таборах їхні діти за три тижні були перевиховані. Але на це там замало часу, якщо діти не привчені до порядків та до обов'язків вдома.

Майже ніхто з дітей до 15 року життя не вміє сам собі щось випрати. Молодші й старші діти не звертають уваги на чистоту свого довкілля, яке вони самі засмічують. Крім різних інших чинників причиною того є це, що діти вдома не порядкують самі! Якщо мати вдома, то вона звичайно виконує всю роботу чищення, варення, прасування, а діти навіть пальцем їй не допоможуть. Кожний знає що в таких випадках поміч 8-ми, 10-ти чи 12-ти річної дитини не є велика,

але справа в тому, щоб діти навчились ці обов'язки самі виконувати. Тоді пошанують і свою і чужу працю.

Розказували мені, як 10-тирічному Ромчикові сказали щоб порядніше застелив ліжко, а потім ще й кімнату позамітав, а він дуже бунтувався. На його думку це була робота виховника, бо це його мама завжди робить.

"А як підеш на студії, чи на працю колись і будеш сам окремо жити, хто тоді буде порядкувати?"

"Якщо моєї мами там не буде, то я того робити не буду. Я не дурний, о одружуся й собі до цього жінку візьму!" — так розв'язав свою проблему Ромко.

Одним словом, мати хотіла, щоб її золото-Ромко не мучився, не тратив часу і т. п. і сама все це робила, а в результаті Ромчик виробив собі поняття, що чоловіки одружуються для того щоб мати служницю, чи прибиральницю. Потім жінка такого то Ромчика, що їй ніколи вдома не допоможе. напевно згадуватиме свою свекруху, Ромчикову маму, сильніше як "не злим тихим словом"...

Мої юні співрозмовники всю вину спихали на батьків, а головню на матерей, які не працюють поза домом і весь свій час присвячують домашній праці.

"Чому вони не читають, не допомагають якійсь організації, не беруть якихсь курсів, не відвідують хворих — тільки розлінивають своїх дітей і роблять їх нездібними до самостійного існування навіть в таборі?"

Так питали вони, а старші виховники питали: чому тепер діти менше зарадні, чому це батьки роблять своїх дітей такими?

GINSENG — ЖЕНЬ — ШЕНЬ

Давня назва чудодійної рослини жень-шеню, яка є традиційна медицина в цілому Китаї так, як голкування. Про жень-шень давно писав Li Wen-Yen батько Lishih-chen (1518 - 1593), а в китайській фармакопеї було подано і докладно надруковано про це (1596 р.)

Жень-шень або "корінь життя" znana в цілій Азії як "чоловіча" рослина, тому що корінь виглядає, як людина, має голову, тулуб, руки та ноги. "Чоловіча рослина" належить до родини Ораліацеас, ботанічно znana як Рапах, склад її є вітаміни А, В, В² і С і ще рід вітаміни Е та інші сполуки, про них ще не все відоме.

Жень-шень нормалізує тиск крові, повертає пам'ять, успокоює нервову систему. Китайські лікарі вживають його як "тонік" від загального ослаблення, короткого віддиху,

апетиту, а також він нормалізує циркуляцію крові, вживають його як антимікробійний засіб.

Цей відмолоджуючий "Elixir" znаний вже в Америці, Канаді та інших державах.

Жень-шень росте в Східній Азії в горах Silhote-Alin, на далекому Сході в затишних місцях.

Рослина росте до 15 літ, найбільш продуктивна між 5 - 8 роками свого життя. Стовбур і листя не мають жодного значення. Лиш сам корінь. Найкращий жень-шень це корейський, хоч дуже дорогий. В Америці культивують жень-шень від Мейн до Міннесоти, в північній Флориді і Оклагомі.

Отже бажаю туристам щасливої знахідки "кореня життя" — чудодійного жень-шеню.

Травень 1977

Л. Макарик, Торонто

Що зитати?

Л. Х. ЩУР:

ПРО ТРИ СОНЕЧКА...

Заголовок звучить, як у казці для дітей. І таки йдеться нам тут про справи казкові: про нові видання книжечок для дітей. Чи батьки дбають, щоб дійшли ці видання перед очі та до серцець їх дітей, чи може їм це зовсім байдуже; чи розсвітяться дитячі очі ясними сонечками на їх вигляд, чи, може, нову книжечку зморозить вбиваючи: "Ай донт кер фор діс бук"; чи розійдуться вони масово і постане необхідність друкувати нові накладки, чи, може, стануть ці книжки тільки завадою книгарям десь на задніх полицях складів — все одно наші письменники пишуть далі для української дівтори. А Об'єднання Працівників Літератури для Дітей та Молоді ім. Леоніда Глібова далі видає. На риск, дуже часто просто на певність матеріальної втрати, але таки пишуть, ілюструють, видають. З любови до української дитини, з турботи за її душу. І якщо вже ніщо інше не змогло б зворушити батьків та всіх інших, відповідальних за виховання, то хай знайдуть хоч подив та пошану до тих людей, що незважаючи на непопулярність своєї справи, все таки присвячують їй свій незайвий час, сили, фонди... Хоч би задля цього, може, таки варто би поцікавитися цими книжечками?!

Та справді, три книжечки, що появилися в останній каденції ОПЛДМ, за-слуговують на увагу виховників не лиш з тієї, але й з багатьох інших причин. Про них хочемо й говорити тут.

На початок нашої казки згадаємо таки про **"СОНЕЧКО"**. Ілюстрував цю збілочку покійний уже визначний наш мистець Віктор Цимбал, він же й сам підібрав тексти до книжечки. А автори їх? Цих треба б довго шукати! Це бо збірка дитячих пісеньок, приказок, казок; невичерпний репертуар українських матерів, бабунь, старших сестер від непам'ятних віків. Ними вколисували дітей до сну, заспокоювали всяке дитяче горе. Ними вчили дітей "солов'їної мови", вчили вже змалку

пізнавати світ і життя, сміх і сльози, добро і зло.

У велику похвалу книжці треба сказати, що це вже третє її видання. Молоді матері з радістю зустрічали тексти фолкльору, що в ньому колись самі виростили. Тому треба було нового накладу, і про нього постаралася дружина Покійного. Видання на кращому папері, як попередні, з побільшеним друком та ілюстраціями, що робить їх куди зрозумілишими малцям. І з можливістю дальших соняшних зустрічей зі сотнями нових матерів та дітей.

Друга книжечка, для дітей шкільного віку, теж не менше соняшна. Це **"СОНЯШНІ КАЗКИ"** Ніни Мудрик-Мриц, відомої вже з численних творів в нашої дівтори. Чим же ця книжечка така важлива?

Англійський поет-романтик Джон Кіттс вніс раз під час бенкету тост: "Хай пропаде пам'ять Ньютона!" Коли ж збентежені приятелі питали, що це мало б значити, поет пояснив: "Він здійняв веселку з неба і впхав її у призмину!".

Діти наших часів знають докладно про стратосферичні лети, якщо не до самого сонця, то хоч до місяця. І про спектральний аналіз зуміли б розказати; але як мало знають про те, що природа — досконалий твір Всевишнього, а для людини має значення куди більше, поза можливостями практичного її використання: дає можливості пізнавати її красу й гармонійність, можливості ширяння фантазії й поезії.

У "Соняшних казках" веселка, яка від віків стояла на небі, зродилася із веселого танку соняшних промінчиків зі сумними краплинами грозової хмари. То знову світлячок ховає під свої крильця спізнений соняшний промінчик і сам розсвічується своїм добрим вчинком. Інший знов промінчик виторгував собі трохи світла у другого промінчика, але ласки Пречистої собі ним не здобув. Бо не про те світло йшлося, що складається з коливань, які можна обчислити; а про те, що рівнозначне з любов'ю.

Оце й настрої "Соняшних казок". Піднесений ще чудовими ілюстраціями самої авторки, створеними з такою ж увагою та любов'ю, як і сам текст. Чи стануть на перешкоді такі казки молодим завзятим природникам, що за всяку ціну стараються збагнути таємниці всесвіту аж до дна? Навряд. Навпаки, покажуть їм життя з іншої, нової сторони. Чи правдива вона? Не лише правдива, але мусить пізнати її

кожний, хто хоче зватися справжньою людиною.

Слід додати ще, що, на думку авторки, наші діти варті повної, багатої української мови. Якщо вони не опанують цієї мови в дитячому віці — коли ж опісля буде на це час? І якщо в книжечці багато слів, може не зовсім зрозумілих дитині, то при пильному читанні та допомозі батьків, діти, власне завдяки книжечці, засвоять собі їх на все життя.

Третя книжечка, хоч не має сонця в наголовку, та не менше сповнена понадсвітнім промінням. Це **"ДНІПРОВІ ДЗВОНИ"** Миколи Погідного з ілюстраціями Петра Андрусєва й Михайла Михалєвича. Це три історичні легенди: про прийняття християнства в Україні, про чудесний рятунок ченців у часи татарських нападів та про скарги Довбуша. Автор відомий не лиш сучасній дівторі, але й сьгоднішньому дорослому поколінню, що виростало, читаючи його "Силу молитви" чи "Гетьманську булаву".

Поскільки навчання історії в сьгоднішніх українських школах боляче обмежене до найнеобхідніших відомостей через брак часу, книжечки з історичними оповіданнями, отакі, як "Дніпрові дзвони", це найкращий засіб, щоб у свідомості дітей історія вийшла з-поміж обкладинок підручника та стала справжнім життям людей — близьких нам, хоча часово і далеких.

Спосіб оповідань легкий, доступний, а зонайважливіше, пронизані вони світлим струменем — привністю Бога, Охоронця добрих, Судді злих. Так, як пронизувала ця непохитна віра останнє тисячоліття нашої історії.

Такої книжечки не дістануть сьгодні школярі в Україні. Як багато дали би батьки, щоб мати там таку помічну у вихованні книжку для своїх дітей! А для нашого доросту вона тут так легко й просто доступна! І варта того, щоб її прочитати!

— Оце й усе, питаєте?! На жаль — усе! Але ОПЛДМ власне жде з тугою на це Ваше питання, на Вашу нетерпелівість, на Ваш голод нових книжечок для Ваших дітей. Бо коли існуючі видання розійдуться та дійдуть до дітей, напевно прийдуть на їх місце нові, ще кращі, ще цікавіші. Сторінки оглядів англійських видань для дітей так і кишать щораз новими наголовками. Бо їх купують і читають. Попробуйте це зробити і з нашими книжками, а тоді побачите!

ТІТКА АМЕРИКА

переклад Марії Струтинської

Marie Halun Bloch: Aunt America.

New York: Atheneum 1963

Copyright 1963 by Marie Halun Bloch

Продовження

Вжахнувшись, Леся пустилася бігти геть з хати. Але, тепер говорив Голова. З биттям серця вона зупинилася слухати. Голова не міг розуміти всього, що тато сказав, його бо тон був лагідний.

"Ну, ну, не має потреби бути подразненим. Піди до комісаріяту. Я залишу там наказ, продати вам молоко. А як у вас з м'ясом? Чи маєте досить?"

Коли він обережно ступав вулицею, розм'якло від весняної вологости, Лесині батьки стояли довго, дивлячись одне на одного. Потім, вони вибухнули веселим сміхом. Тато сміявся так дуже, що врешті мусів витерти очі від сліз.

Леся стояла, видивившись на них, напівзаякана, не розуміючи, що все те значить.

Тато вхопив Лесю й крутнув нею в повітрі докопа себе. "Благословенна моя тітка Лідія" він викрикнув. "Завдяки її приїздові мої діти матимуть молоко!"

Це був батьків спосіб дивитися на справи. Дядько Володко був би висловив думку, який дбайливий і великодушний був Голова.

Цього вечора мама налила молока у великі горнятка, для Лесі та її сестрички. "Тіштеся ним, діти, поки можете," сказала.

Спочатку Леся пила молоко знехотя, наче б це було щось несмачне. Потім, разом з Анею, вона закінчила тим, що випила не одне, а два горнятка.

Під час вечері тато й мама обговорювали пляни поїздки до Києва. Тому, що вони не могли дозволити собі на готель, вони мусітимуть повертатися до мів кожного вечора. Навіть дядько Володко не міг спромогтися на готель.

Вирішили, що Аня не поїде з ними, тітка бо Софія наполягала, що вона залишиться дома один день і займеться дитиною. Мама, тато, і Леся, дядько Володко і Єлена поїдуть до Києва в суботу, першого дня приїзду тітки Лідії. Потім, наступного дня, мама залишиться вдома, щоб тітка Софія могла поїхати.

Тато дістав дозвіл від управи ферми не явитися на працю. Тому, що навчання в школі відбувалося також в суботу, він написав до вчительки прохання виправдати Лесину неприсутність.

Тепер Леся почала на правду рахувати дні. Вже було нарешті тільки три, потім два, потім тільки один день до великої події.

Напередодні, перед тим, як лягали спати Леся вмивалася дуже дбайливо над мискою в кухні. Потім вона відклала свій найкращий светер, що надягався

через голову і який вона носила при виїмкових okazіях. Частина його була блакитна, а горішня — біла, накраплювана блискучими металевими цятками. На жаль, деякі цятки повідпадали. Її найкраща полотняна суконка була трошки закоротка. Але мама випрала її, вона виглядала свіжо. Мама навіть дозволила їй взяти її найкращі стрічки, ясно блакитні, з атласовим викинченням з одного боку.

Цієї ночі Леся поверталася в постелі сюди й туди і не могла заснути. Чи й тітка Америка також думала про них тепер та про їхню зустріч завтра? Чи вона помітить Лесин блискітливий светер, її нові стрічки? Може й ні. Може тітка Америка має багато сукень, що блискотять цілі?

Знову Леся думала, що тітка Лідія думатиме про них усіх. Одне було певне: їй сподобається дядько Володко. Коли тато це побачить, можливо, що він попросить бути подібним до нього.

Потім вона думала про Київ. Можливість бути в Києві, столиці України, була зворушлива, але й трохи лякала. Що, якби вона там загубилася? Ах, було так багато про що думати! Все ж, Леся нарешті заснула.

Раз, серед ночі вона збудилася і прислухалася до літака, що летів десь угорі. "Може тітка Лідія є на тому літакові!" вона неясно подумала. Тоді вона повернулася на інший бік і з приємним почуттям знову заснула.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

ДО КИЄВА!

Було ще темно другого ранку, як Леся та її батьки йшли на майдан і дісталися до найранішого автобуса на Київ. Віз був наповнений людьми з містечка, що везли продукти своїх малих присадибних городів, щоб їх продати на базарі. Майже кожен держав на колінах кошик зимових яблук.

Дядько Володко і Єлена, що прибули раніше, забезпечили їм три місця. Кожний посміхався значуще, як вони проходили між сидіннями.

Поки вони чекали, щоб автобус рушив, Леся сиділа у хмарах маріння. Вона не могла вирішити, котра з подій, що мали відбутися, була більш хвилююча: зустріти тітку з далекої Америки, чи вперше відвідати Київ.

Раптом радіо на майдані затрубало: початок дня. Це означало, що була година шоста, і скоро вже автобус рушить в дорогу. Леся прокинулася, позіхнула і рівенько сіла на своєму сидінні. Вожата,

молода дівчина в знищеній ватовці, увійшла до во- за: і коли вона позбирала гроші за проїзд, вони нарешті поїхали. Надворі був уже ясний день.

Довгі милі вони минали лани, що котилися на- зад, ще без ніякої рослинності. Леся дивилася, як тонкі серпанки вранішнього туману піднімалися з землі і зникали під тепліючим соняшним промінням.

Час від часу вони переїжджали крізь село. Купки хатин, як кури на яйцях, сиділи вигідно на землі. Деякі були помальовані гострим синім поганимкольо- ром, пошкодженим смугами від дощу. Деякі дахи були солом'яні. Покладені стрімко, вони кінчалися карнізами, що висіли низько над шибками вікон, надаючи хатинам якогось секретного, затіненого ви- гляду. Це нагадувало Лесі фото тітки-бабусі Наталі, що їздила на пошлюбну подорож до Відня, багато років тому. Вона мала на голові великого, з перами, капелюха, що кидає таємничий серпанок на її очі.

Хати були такі подібні до їхніх власних, що Леся покинула дивитись на них. По довшому часі вони почали минати людські гурти, що пливли усі в на- прямку великого, двох поверхового будинку з цег- ли, обведеного дротяним парканом. Це була фаб- рика.

Потім мама, що сиділа біля Лесі, показала паль- цем у вікно. "Дивися, Лесю, ми переїжджаємо Дніпро".

Ціле своє життя Леся чула про Дніпро, вона чита- ла про нього в школі. Дивлячися вниз, поки автобус гуркотів по широкому мосту, Леся могла бачити, як ріка вилася широким, могутнім закрутом через рів- нину.

Лесин тато нахилився із заднього сидіння. "Ди- вися на вершок цього стрімкого берега, там перед нами, Лесю. Ти побачиш там між шпильами бані Печерської Лаври. Швидко, дивися!"

Леся повернула голову до передніх вікон автобу- са — і там на вершку, куди він прямував, вона побачила групу бань, золото-блискучих у ранньому сон- ці. Потім, вони зникли.

Автобус почав підніматися стрімкою, хвилястою дорогою в напрямку вершка кручі. Нарешті, на звороті широкої вулиці, він зупинився. Вони вихо- дили спокійно, знову посміхаючись.

Леся держалася цупко матеріної руки, як вони переходили широку вулицю. На розі, куди вони прямували, стояв великий департаментовий будинок, про котрий розказувала їй Марія, де були ляльки.

Широкі тротуари, якими вони йшли, були запружені людьми. Леся ніколи ще не бачила так багато людей нараз. І було дивно, що всі вони зда- валися одні одним чужі. В їхньому містечку біль- шість людей були знайомі й віталися при зустрічі.

Більшість прохожих були вдягнені по-міському. І тепер тато, з його високими чобітьми, втягнутими по- верх штанів, в його дрантивій хутрянній куртці і чор- ному кашкеті видався Лесі нагло не на своєму місці.

Вони підійшли до довгої черги людей, голов- но чоловіків, що стояли перед високим вікном, де висі- ла шахова дошка так, що можна було спостерігати тих, що грали в шахи. Мама пояснила, що шаховий меч відбувся де-інде а тут передавалися ходи гри, щоб люди могли слідкувати. Коли вони пересу- валися через юрбу, чувся невдоволений гул. Це, оче- видячки, один з грачів зробив невластиве потяг- нення. І дядько Володко і тато дивилися на шахову дошку, поки вони не минули того місця.

Нарешті, трохи далі, вони стали перед високим, простим у вигляді будинком. На фронтівій дошці Леся прочитала "Готель Інтуриста". Її серце почало битися. Десь тут, в цьому будинкові, була тітка Лі- дія.

Продовження буде

ПРИГОТОВЛЯЮ ХРОНІКУ

... І сама не знаю, чи звіритися із своїх думок, чи дальше ще перевірити своє становище. А таки зважилася! Хроніка, чи таки звідомлення з праці Округ і її 14 Відділів зайняли 16 сторінок друку на писальній машинці, з подвійним від- ступом між рядками. Коли взяти до уваги, що дві сторінки машинпису рівняються одній сторінці журналу, то вихо- дить 8 сторінок. Нині кожна сторінка коштує до 90,- дол. (склад, друк, папір). Ще можуть прийти кошти знімків, коли ми їх хочемо помістити. Пробачте, милі, працюючі союзян- ки: в хроніці опущені дати, приміщення і Ваші імена. Інакше бунт б вийшло ще довше! А коли ми маємо 9 Округ, то кіль- кість тих сторінок, де поміщена діяльність СУА становить дуже велике число сторінок нашого журналу. І дуже великі кошти. Це відбирає місце на інші речі. А їх є так багато: нові книжки, чудове мистецтво, становище молоді професіо- налістки, плекання городини для домашнього вжитку, і т. д. (Це мене інтересує і це вичитую в різних журналах і тижне- виках).

Але хроніка теж мене цікавить. Поперше, цікаво знати, як іде праця організації, до якої належу. А може інші роблять щось цікавого й корисного, варто спробувати! На

жаль, хроніки так представлені, як дотепер, не дають про- зоро зорієнтуватися у праці. Цікаві, одиничні прояви, ініція- тива, якість затираються у такій формі.

І я собі сама намітила спосіб писання хроніки: Спершу, треба простудіювати усі звіти. Друге виписати по групах діяльність Відділів; прим. світлички, музей, заняття на сходинах, реферати чи доповіді, виставки, базари, специ- фічні почини Відділу, святкування. І тоді, вичислюючи цю діяльність, мимоволі дає оцінку праці більшої частини Відділів. Це більше помітно і більше престижево, бо це вже зробила більша кількість організованого членства Союзу Українок Америки. Ми ж маємо що три роки Конвенції. Кон- венційна книжка, це перелік праці всього членства, всіх Від- ділів. Така книжка лишається в архіві. Там кожний Відділ повинен подбати, щоб його місце не було порожнє, щоб його праця залишилася записана для майбутнього історика жіночої організації в Америці і для дослідника життя українців в Америці. Чи хто згідний зі мною? Прошу від- гукнутися чи подати інший погляд. Я радо прочитаю...

ХРОНІКАРКА

Вісті з Централі

ДО ПРЕСОВИХ РЕФЕРЕНТОК ВІДДІЛІВ ТА ОКРУГ

Пригадується, що Округа Нової Англії має переслати хроніку Округи і Відділів до кінця серпня до числа за жовтень. Дальше перешлють Округи свої хроніки в такому порядку:

Округа Огайо до кінця вересня до числа за листопад.

Округа Дітройт до кінця жовтня до числа за грудень.

Округа Чикаго до кінця листопада до числа за січень. Прошу подавати в цей спосіб:

число Відділу ... місцевість ..., стейт ...
за час від до

Хроніка це не допис, а коротке і цікаве зіставлення праці Відділу. Пресові референтки Округ мають за завдання подати реченець, до якого Відділи мають переслати їм хроніки. Переглянену та написану на машинці пересилають до Централі в поданому вище реченці.

Рівночасно пригадується, що слід пересилати календарець намічених

імпрез Відділів, найкраще на три місяці наперед.

ДО ВІДДІЛІВ

Повідомляємо, що розпродаж цеглин кінчається з днем 31 грудня ц. р. Усі Відділи мусять розчислитися з Централєю найдалі до 30 січня 1978 р.

Звідомлення з закуплених цеглин поодинокими особами чи Відділами за час від липня до кінця грудня ц. р. появиться у березневому числі "Нашого Життя".

ВІСТІ З КОНВЕНЦІЙНОГО КОМІТЕТУ

Згідно з поданим в попередньому числі "Нашого Життя" календарцем пригадую, що Відділи і Округи виготовлять статті про свою працю до Конвенційної книжки до кінця листопада ц. р.

Бенкетова Комісія Конвенційного Комітету: голова — Наталка Дума; Ліда Закревська, Дарія Леськів, Дарія Камінська — члени.

Христя Навроцька

НА СТИПЕНДІЙНУ АКЦІЮ СУА ВПЛАТИЛИ В ЧЕРВНІ 1977 р.:

По 200.00 дол.:

Роман Куціль, Рочестер, Адам і Іванна Вовк, Клівленд через 33 Відділ СУА. Іван і Неля Вовк, Клівленд через 33 Відділ СУА.

По 150.00 дол.:

"Будучність" Українсько Амер. Допомогове То-во, Дітройт, 71 Відділ СУА, Джерзі Ситі

По 45.00 дол.:

Інж. М. Савчак, Бруклін. Рата на стипендію, через 64 Від. СУА

Разом 945.00 дол.

ЗАМОВЛЯЙТЕ ВИДАННЯ СУА

Ціна з пересилкою

3. Терлецька — Українські

Страви 7.50 дол.

Рідна Пісня — співаник 4.25

Альбоми взорів до вишивання — серія 1, 3, 4, 5 по 3.75

Пам'яткова Книжка XVII

Конвенції СУА 3.25

Відзначки СУА 3.25

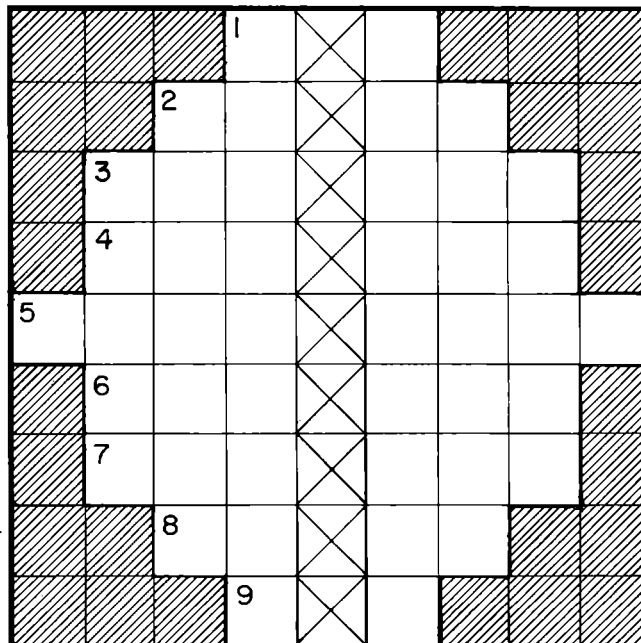
ПОДУМАЙТЕ ВІДГАДАЙТЕ

ПОЗЕМНО:

1. орган людського організму
2. встид
3. заслونا
4. жертва
5. суджений
6. колір
7. копальняні робітники
8. блюза
9. книга

ДОЗЕМНО:

Літери на місці хрестиків: прізвище української поетки.

Розв'язка з попереднього числа

Доземно: 1. Жінка

Поземно:

1. Жених

2. Ірина

3. Нитки

4. Казка

5. Амант

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

ДВАДЦЯТДЕВ'ЯТИЙ РІК ВИДАННЯ

ЧИСЛО ВОСЬМЕ

ДЕКАДА ЖІНОЧОГО ПОСТУПУ

На Світовій Жіночій Конференції у Мехіко в 1975 р. ухвалено ряд постанов, що мали б допомогти жінкам досягнути рівні права в різних країнах. Ці постанови торкаються різних ділянок жіночого життя. Взимку 1975 р. Третій Комітет Об'єднаних Націй висунув до Ген. Асамблеї пропозицію здійснити ці постанови впродовж найближчих 10 літ. І так постала Декада Жіночого Поступу, яка має завершитись Світовою Конференцією у 1985 р.

Проминуло вже півтора року від того проголошення. Поодинокі країни перебрали на себе це завдання — розглянути постанови Світової Конференції. Впродовж 1976 р. тут і там можна було прочитати про ті заходи. Здебільшого вони обмежуються до встановлення комісії з фахівців при уряді даної країни. Для прикладу подамо розв'язку в Австралії. Там створено комітет п. н. Status of Women Commission, в якому репрезентовані найбільші жіночі організації країни. Розглядаючи постанови Світової Комісії вони подають їх урядові в тій формі, яку вважають найбільш вказаною і слідкують за їх введенням у життя. До речі кажучи, в тій Комісії знайшлась також представниця Союзу Українок Австралії п. Зірка Яськевич.

В подібний спосіб розв'язала цю справу Канада. В Отаві засновано The Federal Advisory Council on the Status of Women, який до тепер опрацював 75 рекомендацій. Темою їх було: права людини в законодавстві, встановлення громадянства, планування родини, державна підтримка жіночих організацій, пенсії жінок-господинь і багато інших.

У Франції постав ще в 1974 р. Секретаріат Статусу Жінки при уряді, який просліджує становище жіноцтва в різних напрямках. Дотепер біля 30 нових законів пропонується й ухвалено в напрямку зрівняння жінки в правах.

В Англії тим завданням займається Women's National Commission. Вона може похвалитися тим, що в 1975 р. увійшов у життя закон однакової платні за таку ж працю.

ЗАСТУПНИЦЯ ГОЛОВИ НА ПІВДЕННУ АМЕРИКУ

Нововибрана заступниця голови СФУЖО в Півд. Америці п. Лідія Таурідська відбула зустрічі з громадянством у різних місцевостях США

й Канади. Темою її доповіді є огляд праці Союзу Українок Аргентини, зокрема його завдання суспільної опіки.

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Стефанії Савицької-Матчак складаю 10 дол. на Орг. Фонд СФУЖО.

Ірина Кушмелин, Торонто

У Німеччині скоро по 2 світовій війні був встановлений дослідний центр жіночих справ, Deutscher Frauenrat. В нього включені найбільші жіночі організації Німеччини. Заходами уряду проведено в 60-тих рр. вичерпну анкету про становище жінки. Цей осередок перебрав заходи Декади Жіночого Поступу і провадить цю роботу.

Знов в Аргентині створився Комітет Декади п. н. Коміте Десеніо де ля Мухер. У липні 1976 р. відбувся в Буенос Айрес семінар поступу жінки, в якому взяли участь дві представниці Союзу Українок Аргентини — пп. Люба Величко й Ольга Котульська.

Зовсім інакше розгорнулась Декада в США. Хоч і тут уряд іменував комітет п. н. National Committee of the Observance of the International Women's Year й ухвалив закон і бюджет для розгорнення роботи, то праця пішла іншим шляхом. Комітет постановив засягнути думки широких жіночих мас. Після певної підготовки влаштовано в кожному штаті Жіночу Зустріч з участю кількох тисяч. Становище жінки розглянено в різних семінарах, що дали підставу до ухвал. Тепер комітет впорядковує весь цей матеріал, який буде ухвалений на всеамериканському з'їзді у листопаді 1977 р. у Гюстоні.

У деяких штатах, як Пенсильвенія, Огайо, Нью-Джерзі і Нью-Йорк українки взяли участь у цих зустрічах і висунули резолюцію в обороні жінок-в'язнів. Ця резолюція в засаді перейшла, як домагання зрівняння прав людини в різних країнах. Тепер вона ще повинна перейти ухвалу всеамериканського з'їзду.

Як видно з того, в різних країнах наші представниці беруть участь у формуванні Декади Жіночого Поступу.

При Об'єднаних Націях створено також Комітет Декади з представниць не-урядових організацій. Недавно увійшла до того Комітету п. Олена Процюк, референтка зв'язків СФУЖО. Її уповноважив до участі Світовий Рух Матерів (М. М. М.) у Парижі, що має консультативний статус при ОН.

БІБЛІОТЕКА ОУЖ ВЕЛ. БРИТАНІЇ

При гол. Управі ОУЖ у Лондоні існує бібліотека видань, що потрібні для культ-освітньої праці організації. Вона знаходиться у приміщенні бібліотеки ім. Т. Шевченка у Лондоні. Окрім книжок бібліотека зберігає також журнал "Наше Життя", "Жіночий Світ", "Українка у світі" і жіночу сторінку "Української Думки". Недавно вдалося дістати комплет газети "Жіноча Доля", що його видавала в рідному краї Олена Кисілевська, перша голова СФУЖО. Завідуюча бібліотекою провадить картотеку бібліографії цих журналів, в якій винотовує статті за темами. Плянується зібрання статей англ. мовою з журналу "Наше Життя" для гуртків, в яких англійки є членами.

ПЕРЕДКОНГРЕСОВІ СЕСІЇ

Підготовка до Конгресу СФУЖО включала також ознайомлення широкого загалу з його напрямними. Тому Управа СФУЖО звернулася до скл. організації з заохотою влаштувати в різних країнах передконгресові сесії. Це їй удалось перевести в різних місцевостях під різними назвами.

І так у США відбулось Жіноче Віче у Філадельфії 6 березня, у Нью-Йорку День СФУЖО 23 квітня, у Дітройті Зустріч із членами-прихильницями 12 квітня, у Чікаго Зустріч Жіноцтва 1 травня 1977 р. У Канаді відбувся День СФУЖО 23 березня заходами Округної Ради ЛУКЖ у Вінніпегу, а 3 травня такий же вечір заходами Відділу Організації Українок Канади.

ВЕЧІР КЛЮБУ КНИГОЛЮБІВ

В часі 11 Крайового З'їзду Союзу Українок Австралії у Мельборні 23 квітня 1977 недавно створений Клуб Книголюбів улаштував товариський вечір. Програму провадила голова Клубу п. М. Ковшик, а участь брали такі авторки: пп. І. Мортон, О. Рогова, А Хрущевська, Г. Корінь, Б. Коваленко і Зоя Когут. Вечір був гарно зорганізований і пройшов у приємній, дружній атмосфері.

БАЗАР ПИСАНОК

Об'єднання Українських Православних Сестрицтв у США провело 15 травня 1977 свій VIII З'їзд у Бавнд Бруку. У часі звітування виявилось, що Відділ Сестрицтва у Міннеаполісі щорічно переводить базар писанок.

Дня 6. липня 1977 р. упокоїлася в Бозі провідна громадська діячка

бл. п. Євгенія Макарушка

Перша голова Союзу Українок у Львові 1917 — 1922) голова Надзірної Ради кооп. "Труд" (1914 - 1939), предсідниця Першого Українського Жіночого Конгресу у Станиславові у 1934 р.

У похороні, що відбувся 11. липня 1977 р. на Українському Православному Цвинтарі у Бавнд Бруку, взяли участь представники громадських організацій і члени родини. **Вічна їй пам'ять!**

При запиті присутні почули, що майже всі членки Відділу вміють писати. Отже постановили в святочному часі пожертвувати для Відділу по тузеневі писанок. З такою кількістю писанок можна влаштувати базар, який притягає не тільки українську, але й американську публіку.

ВІДКРИТТЯ ПАМ'ЯТНИКА О. ОЛЬЖИЧЕВІ

У врочистій церемонії відкриття пам'ятника О. Ольжичеві на оселі його імені, що відбулася в днях 2, 3 липня 1977 р., представницею Світової Федерації Українських Жіночих Організацій була п. Дарія Бойдуник, нововибрана фінансова референтка. У Науковій Конференції "Зарева", що була в програмі виступила з доповіддю "До питання тематики поезії О. Ольжича" д-р Наталія Пазузяк, заступниця голови СФУЖО.

ФОНД ІМ. ІРИНИ ПАВЛИКОВСЬКОЇ

Ліра Українських Католицьких Жінок Канади створила в себе філію Фонду ім. Ірини Павликовської. Збираючи пожертви Єпархіяльних Управ і Відділів ЛУКЖ Крайова Управа пересилає їх до Фонду ім. І. Павликовської при СФУЖО. Згідно зі звітом, що його зложила Крайова Управа на XII Конвенції у днях 30 червня — 3 липня 1977 р. у Вінніпегу ЛУКЖ зложила дотепер 1,547 дол. на ту ціль.

УСМІХНИСЯ

— Ходи, буню, зі мною нагору малювати, — каже трирічний Петрусь.

— Буня хвора і не може сходами ходити — відповідає мати.

— Буню, не бійся, дай руцю, я тебе проведу.

КЛУБ КНИГОЛЮБІВ В АВСТРАЛІЇ

Дня 17. березня 1975 р. постав при Крайовій Управі СУА Клуб Книголюбів. Його головою стала п. М. Ковшик. Завданням Клубу є — ширити відомості про українську літературу, популяризувати мало відомих українських письменників, зокрема тих, що пишуть і є переслідувані режимом в Україні.

До тепер відбулось шість сходів. Один вечір був присвячений Іванові Франкові, два вечори мали за тему сучасну переслідувану поезію і прозу в Україні. На трьох мали за тему сучасну переслідувану поезію і прозу в Україні. На трьох сходах виступали автори з-поміж українського поселення в Австралії.

Цей Клуб був спершу організований при Крайовій Управі з тією думкою, що він зможе повторяти свою програму в інших стейтах. Та це не виявилось практичним і тому Клуб перейшов у систему Стейтової Управи Вікторії. Тепер є завданням інших Стейтових Управ — створити такі Клуби Книголюбів при кожній із них.

Замість квітів на могилу бл. п. **Стефанії Савицької-Матчак** складаю 10 дол. на Прес. Фонд "Українки у світі"

Євгенія Янківська, Торонто

OUR LIFE

MONTHLY, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. XXXIV

SEPTEMBER

No. 8

Editor Marta Baczynsky

UNWLA ATTENDS IWY WASHINGTON BRIEFING

On July 21, 1976, the International Women's Year National Commission held a briefing of all state meetings of the International Women's Year Decade in Washington, D. C. Vice President Olga Stawnychy and Camille Huk Smorodsky, Public Relations Chairperson of the Ukrainian National Women's League of America attended this meeting specifically for nongovernmental organizations.

It was reported that in the 52 state meetings held to date, approximately 300 to 14,000 delegates per state from all walks of life attended. In fact, attendance was greater than expected. In the State of Vermont, for example, it was the largest women's meeting ever held. In Alaska, a delegation of four Caucasians, three Tlingit, two Eskimos, one Athabascan, one Black and one Japanese was elected. In New York State, women including delegates from UNWLA, waited over six hours to vote for 88 delegates. Ukrainian music and dance were mentioned as part of the program prepared by UNWLA at the State of Pennsylvania meeting.

Delegates from all the states plus the Commonwealth of Puerto Rico, American Samoa, Dis-

trict of Columbia, Guam and the Virgin Islands will be meeting in Houston November 17 through November 20 this year. Joining them will be 50 delegates from member countries of the United Nations who will be offering their commentaries as well as observing the American conference. Under discussion will be such topics as the Equal Rights Amendment, abortion, gay rights, representation of women in the arts and humanities in decision making posts, child care programs, extension of credit to women, leadership training for women and legal status of homemakers. Resolutions will be considered from all the states as well as those prepared by the National Commission. Over 1,500 delegates will deliberate in Houston's Coliseum which will also provide accommodations for observers and members of the press. It is hoped that wide press coverage will inform members of all organizations and women in general of all the happenings in Houston and the state meetings to date. Recommendations from the National meeting will be passed on to the President of the United States as well as the House of Representatives and U. S. Senate for consideration.

Camille Huk Smorodsky

THE WORKING FAMILY — TO BE OR NOT TO BE.....

To present the other side of the coin, so to speak, on "The Working Mother, etc." (May 1977), how about the "working family"? That is, does your family work as a family unit? Are you all doing the jobs you took the responsibility for? True, at one time, girls were trained for motherhood, home and family. Neat. Today that seems to be a downgraded profession, if at all considered. More than likely, it becomes a side job that's fallen into — willy-nilly. More important is self-realization, self-actualization, self-fulfillment, etc. Whatever it all means.

Perhaps motherhood should be chosen as a career, on an equal footing with law, medicine and the many others thought of and prepared for. Rare are those who can manage to be a "good" wife, raise children in a meaningful, Christian, thoughtful manner, and manage a successful full-time career job at the same time. Perhaps a few. Those with endless bounds of energy. Those same few would be able to manage successful careers in, for example, piloting, medicine and writing all at the same time. I say, for the majority, it can't be done. But there's no reason you can't make the choice ahead of time. If you want a career in one of the professions, don't have a family. If you choose motherhood, then prepare yourself as best you can for this awesome responsibility and don't enter into it as a sideline, turning over the job of rearing your children to someone else. There are far too many juvenile suicides and youngsters with emotional problems today. Do

you think they come from strong, secure, loving, family units? I think not.

Now I don't believe being homebound and raising a family should be considered less fulfilling or less interesting than other choices. There are many, many "variations on the theme" when it comes to being at home. You can plan your time, your activities, allow for hobbies, interests, guests — all around your main jobs and responsibilities. There is work, there are pleasures. There are dull moments, there are highly interesting and rewarding moments. Just as you will find anywhere. And since when must a child have working parents to learn responsibility, family and otherwise? Nonsense. They will learn what you teach them—

I do realize there are dire economic reasons that force many women out of the home and into labor force. I do not take issue with these circumstances at this time. I would like only to bring up the case of choices.

We live in a fast-moving, hectic world. There are many more opportunities available to women than ever before. I say yes, go forward with enthusiasm, explore, enjoy the adventure of life. But give serious thought to your choices before you make them. And then do so wisely and with confidence.

Barbara C. Tymkiv

BRANCH 32's ACTIVITIES

(From May, 1976 to May 1977)

May, 1976

Our yearly welfare program enabled us to send six parcels of clothing to Poland. We pushed the selling of Bricks for the Ukrainian Museum. Another annual project was to participate in St. John's Ukrainian Catholic Church's bazaar.

June, 1976

We held an evening course in Ukrainian Conversational Phrases, recited along with a record borrowed from the Woodbridge Library. We tried to push our Ukrainian Museum by handing out Museum fliers in libraries, colleges and bank bulletin boards.

Sept. & Oct., 1976

The Branch participated in Soyuzanka Day in conjunction with the Regional Council. Members Dolores Salabun and Mary Rohowsky displayed and sold their oil paintings while others prepared baked goods for the cake sale.

We held a "Fall Fashion Fling" fashion show on Halloween. Part of the raffle proceeds we held that night were spent

Jan. 22, 1977

Ukrainian Independence Day. The Mayor of Union, N.J. read the Proclamation of Freedom and raised the Ukrainian flag in front of the Town Hall while members of our Branch sang Ukrainian and American Anthems. This event attracted many community members along with our own Branch. Several Branch members then proceeded to Irvington and Maplewood, N.J. to give their support to the flag raisings and ceremonies. In conjunction with these ceremonies, we set up a cultural exhibit of Ukrainian hand craft on the first floor in the Union Adult Library, and a display of Ukrainian children's storybooks, maps and woodcarved figures in the Children's Library on the second floor for the whole month of January. Also in Jan. we participated in the Regional Council Annual Meeting.

February, 1977

Two of our members helped Girl Scout Troop 85 with an international display in Livingston Mall. This month marked our 10th Anniversary— Preparations for a dinner-dance in honor of the occasion

kept us busy. The event will be at the Holiday Inn, Somerville, N.J. on Nov. 5th, 1977.

March, 1977

Mary Maszera had persuaded the Woodbridge Public Library to buy a film on Pysanky for the purpose of loaning it out.

April, 1977

We had a lecture by Cultural Chairlady, Mary Rohowsky, on Icons.

A lecture was given by Dorothy Losowyj and Mary Rohowsky on History of Ukraine and Pysanky along with Ukrainian Handiwork-Authentic, Contemporary and Commercial" at the Maplewood Women's Service Club in Maplewood, N.J.

Gail Wislocky was also held two demonstrations of Pysanky for the Chatham Township Women's Club, Chatham, N.J.

May, 1977

We held a Stanley Products demonstration for a fund raising project.

Participating once more, we are ending our year of activity the way we started it: participating in the St. John's Ukrainian Catholic Church yearly bazaar.

Branch 32's President, Mary Rohowsky, with Union's outgoing Mayor Zimmerman (left) & new Mayor Goodkin after the reading of the Proclamation.

The American & Ukrainian flags raising together over Union, N.J. with the assistance of Branch 32 President, Mary Rohowsky (looking up) and Union Mayors Zimmerman & Goodkin (holding flags).

to buy an additional \$250 worth of bricks for the Ukrainian Museum.

December, 1976

We held our annual Branch Christmas Party: highlighted by Ukrainian and English Christmas carols and refreshments.

Mrs. Mary Rohowsky, President, participated with Regional Council at the Slavonic Exhibit at Rutgers University, Newark, N.J. on Dec. 18th. She set up the Christmas table.

January, 1977

We held our yearly meeting, electing new officers for the year 1977.

BETWEEN US AND THE TELEPHONE

Lubow Kalynowych has once again raised her voice in a matter which, like a volley ball, is bounced back and forth among the players — mainly the matter of the working mother. Here are her pointers on the theme:

1. a parent, mother or father, should be home with a pre-school child
2. when a child is in school, whether a mother works or not depends on the family situation
3. when both parents work, it is necessary to weigh the gains and losses of such an arrangement — does it benefit or harm the family, etc.
4. what are the reasons a mother goes to work — financial, self gratification, need

for more knowledge, a desire to help her community

5. there are many women who can bring invaluable contributions to our society with their professional training and knowledge and this must be appreciated.

6. it should be realized that many women who devotedly spend their time with their children at home until the children marry are not necessarily happy or are they good mothers. Their state of subconscious discontent may be very harmful to the family

7. children are usually proud of their working mothers; they share in the housework chores and actually benefit more by the experience.

NASHE ZHYTTIA ENGLISH DIGEST

FREEDOM & RESPONSIBILITY

See editorial in previous issue

The word freedom is in frequent use. With reference to one's country and its independence, freedom is an ideal and goal baptized in blood. Many, uncounted multitudes have not only laboured through their lives to attain and sustain it, but have given their lives to see freedom flourish.

Freedom carries with it responsibility. Without responsibility freedom is like a river that has overrun its borders. It is wild and without purpose. Freedom with responsibility is a constructive dependable force which is capable of shaping events, moulding the future and building strong foundations upon which the future can rest.

Individual freedom carries with it the heavy responsibility for one's own life, actions, thoughts and their influence upon others.

Equality runs parallel with freedom. Their particulars are interchangeable.

The action for equality carried on by women is not a trivial whim. It is a serious demand by people to be allowed the privilege to be responsible for themselves; to carry that responsibility through their relationships with others, be it in raising a family, in business or in a social situation.

Women demand that their desire to partake in the privilege of responsibility not be hampered with by restrictions placed upon them solely because of their sex.

THOUGHTS FOR FALL...

September. Vacations have come to an end. School has opened. Once again we are faced with routine responsibilities of our lives.

It is interesting to note how various people react to returning to their normal undertakings. Some, we notice, do so eagerly and with enthusiasm. Others consider their daily routines a drag, a burden.

We are all aware that many factors influence these varied feelings; such as our health, family relationships and financial status. Also the type of work we are engaged in and its environment is very important in our feelings.

When we work with congenial, pleasant people, the work itself be it difficult, complex, etc., is somehow made easier. Where there is trust and good will, each person will give his or her best to the job to see that it is done right.

Since we appreciate a pleasant disposition in other, we should make an effort to repay in kind. A smile, a nice word to our fellow workers may be just the right beginning to a wonderful day — for you and them.

FROM THE DESK OF THE EDITOR...

Within the pages of this issue we deem it necessary to report to our readers the financial difficulties facing OUR LIFE magazine.

Some time ago we were advised by the printers that the cost of printing the magazine would go up. Recent bills show this to be the truth.

All our readers are aware that we do not accept advertising — the greatest supporter of any publication. Thus we are dependent only upon subscriptions and the press fund plus similar contributions. Unfortunately this is hardly enough. A good probability is that next year subscription prices will have to be raised.

We remind our readers that when we are requested to print the "instead of flowers" announcements, there should be included a contribution designated for the press fund.

Branches or individuals who wish to have photos in the magazine are requested to include \$5.00 for 1 column wide photo and \$10.00 for a two column wide photo. Photos must be black & white since color is not suitable for reprinting.

During the summer the administration of OUR LIFE sent reminders to our delinquent subscribers. Amazingly enough, some people were actually insulted to be reminded of their debt. Most, however, understood this for what it was — a common business practice. We receive many letters from elderly women who find themselves in financial difficulties and are forced to discontinue the subscription to our magazine. Branches should make all out campaigns to see that these people are not deprived of the wonderful reading offered by OUR LIFE.

UKRAINIAN MUSEUM

203 Second Avenue, New York,
N.Y. 10003 Tel.: (212) 228-0110

ПОДЯКИ

Замість неприятого гонорару **Мирославою Стахів** за її доповідь з прозірками у Кергонксоні 25.- дол на Пресовий Фонд "Наше Життя" і 25.- дол на Український Музей з подякою складає

89 Відділ СУА Кергонксон, Н. Й.

В доказ подяки **Ірені Ключас**, голові 25 Відділу СУА, за влаштовання гостини з нагоди 75-ліття моїх народин складаю 25.- дол на Запасний Фонд "Нашого Життя"

Марія Чировська, Повтакет, Р. Ай.

В подяці членкам 82 Відділу СУА в Нью-Йорку за участь в похоронах моєї сестри бл. п. **Докії Жук** складаю 25.- дол на Запасний Фонд "Нашого Життя"

Марія Стефанів, Натлі, Н. Дж.

Як вислів сердечної подяки дорогим приятелям, зокрема Союзнякам в Кергонксоні за св. Літургію, молитви в день моєї важкої операції, за відвідини в лікарні та дарунок складаю через 89 Відділ СУА в Кергонксон, Н. Й. 10.- дол на Запасний Фонд "Наше Життя"

Марія Кордуба, Парма Огайо

В подяці членкам 11 Відділу СУА в Трентоні, Н. Дж. за відвідування мене в шпиталі складаю 5.- дол на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Валентина Микитин, Трентон

Як зворот коштів за закуплену книжку "Історія України" Д. Дорошенка для публічної бібліотеки, 10.- дол на Цеглину на Музей складає

Анастасія Біловус, Дітройт

Неприятий зворот коштів за доїзд на Конгрес СФУЖО в Торонті від П. Будзол і А. Микитинської в сумі 20.- дол складаємо на Цеглини на Музей

Анастасія і Йосиф Біловус, Дітройт

Листування

НІ, МИ ТАКИ МУСИМО "ПОЛОТИ БУР'ЯН"!

Виявляється, що й чоловіки читають жіночий журнал "Наше Життя". Автор цих рядків почав читати регулярно його з тих пір, як редактором стала пані Любівич. Тоді журнал став цікавіший, різноманітніший, а найголовніше кращий з мовного боку (крім куховарських рецептів!)

І ось, у такому гарному числі за 1976 р. нас "мокрим рядом накрила" пані Мойсеева, відома журналістка, репортажі якої так приємно читати. Вона нас здивувала не репортажами, ні. Цього разу вона вирішила взятися за мову.

Її стаття п. з. "Ще про мову..." в цьому грудневому числі звучить дисонансом до попередніх заяв редакції "Н.Ж.", що журнал дотримуватиметься літературної мови. Більше того, дисонансом звучить також до мотта, що його Авторка вибрала до своєї статті з вірша Рильського: "Як парость виноградної лози плекайте мову. Пильно й ненастанно політь бур'ян. Чистіша від сльози вона хай буде"

Пані Мойсеева робить несподівано дивні ствердження про норми нашої мови. Найслабшим пунктом у неї те, що ставить вимоги до розмовної мови такі, як і до писаної (друкованої) і подає цілком неспівмірні приклади. Таким прикладом служить їй дві "бабці" (чи навіть "прабабці"), яких вона засуджує. Перша "бабця" обурюється тим, що молоді любителі мистецтва на виставці в книзі зауваг наробили багато помилок. Це приклад добрий, тут справді немає чого обурюватися. Другій "бабці" робиться "бридко" коли вона бачить, що й старші не дотримуються норм української мови, і вона наводить цитати з нашої преси. Хоч ці два приклади цілком неспівмірні, то слід звернути увагу на те, що в обох випадках ідеться про писану мову. Авторка ж статті дає після цих прикладів таке дивне порівняння: "Якщо б усім чужинцям (? — Д. Г.), між якими нам доводиться поселюватися, від нашого недосконалого знання їхньої мови робилося "бридко", то нам нікому (? — ДГ) не можна було б навіть уст відкрити" Тут, справді, важко зрозуміти цей приклад. Адже "бабця", що їй робиться "бридко" від хапливої нашої друкованої мови, поступає згідно, що пані Мойсеева подає. Та ж вона хоче той "бур'ян полоти". Чому ж цю "бабцю" відсуджувати. Навпаки, слід поклонитися їй, а рівняти її з першою "бабцею" ніяк не можна. Далі Авторка твердить, що вимагати від наших дітей чистоти мови згідно норм наших світил-мовознавців (?) було б дуже небезпечно... І нарешті найважливіша заява: "Є такі, що бажать відмовитися від свого галицького діалекту,

НАШЕ ХАРЧУВАННЯ

ВИКОРИСТОВУЄМО, ЩО НАМ ОСІНЬ ПРИНЕСЛА

МАРМЕЛЯДА З МІШАНИХ ОВОЧІВ

6 фунтів сливков
4 фунти яблук
2 фунти соковитих грушок
2 фунти бросквинь

Зі сливков вибрати кістки, з яблук і грушок серединки, бросквині спарити, зняти шкірку та вибрати кістки. Все змолоти на м'ясорубці. На горнятку маси дати неповне горнятко цукру, вимішати, дати до великої ринки і вложити до розігрітої на 350° духівки. Смажити мішаючи, поки не буде половина скількості маси, яка була в ринці. Дуже гарячу заливати до слоївків, висушених раніше в духівці. Не прикривати слоївків, поки зверху не створиться шкірка, яка хоронить мармеляду від плісні.

ПРИСМАК ДО М'ЯСА (relish)

15 великих помідорів спарити і зняти шкірку. Покраяти і залишити через ніч. Рано зцідити сік.
3 великі цибулі
5 яблук і 5 бросквинь — зняти шкірку і дрібно покраяти
1 зелена паприка, теж дуже дрібно покраяна
1 і 1/4 горнятка цукру
2 горнятка оцту
1 ложка солі
мішане коріння дати до шматки і зав'язати.

Все разом варити 2 1/2 години від закипіння. Накладати до малих слоївків і залити парафіною, вложити тоненький шнурочок і щераз залити парафіною. Знамените до м'ясива.

МАРІЯ СЛОБОДЯН — ТОРОНТО

але чи в цім є щось погане? На кожний крам є свій покупець. Серед читачів переважають такі, що їм така річ не тільки не "бридка", навпаки: зрозуміла й дорога..." (?) Ось, де, як кажуть, "собака заритий!" Так би й сказала шановна пані Мойсеева зразу. Але при чім тут бідний Рильський...?

Дм. Грушецький

ОВОЧЕВА ЮШКА НА ШВИДКО

1 16 унцова пушка яблучного сосу
11 унцова пачка морожених, крайних полуниць, розморожених
6 горнят перевареної, гарячої води
1/2 коробки цитринового пудінгу (інстент)
1 горнятко молока
2 ложки квасної сметани
сік з цитрини

Залити водою полуницю і додати яблучний сос. Вимішати. 1/2 коробки цитринового пудінгу (інстент) розмішати 1 горнятком зимного молока (може бути пісне), додати 2 повні ложки квасної сметани. Все разом змішати, додати сік з цитрини до смаку. Дати до ледівки.

КОРЖ ЗІ СЛИВКАМИ

3/4 фунта муки (борошна)
6 яєць
1/2 фунта масла
2 ложки кріско
1/2 фунта цукру
1 фунт сливков
шкірка з цитрини

Втерти масло з цукром, додати по одному жовтку і втерту цитринову шкірку. Вкінці додати вбиту піну і точно вимішати. Наложити до висмарованої прямокутної (12 × 8) форми. Зверху накладати розкраяні наполовину та надтяти сливки близько одна одної. Пекти в гарячій, нагрітій до 375° духівці приблизно 20 хвилин, знизити температуру до 325 і пекти ще 10 хвилин. По витягненні з духівки негайно посипати цукром-пудрою, як простигне — покроїти.

ХРИСТЯ НАВРОЦЬКА

Справлення похибки в 7-му числі стр. 26:

Горіхова маса

Зрум'янити ліскові горіхи (пропущено ліскові)

ЩЕ ОДИН ДЕКОРАТИВНИЙ ПОЯС

В Україні тепер щораз більше приділяють уваги народнім мотивам у прикрасах одягу. Для того користуються не тільки вишивкою. Модельєри послуговуються аплікацією, тканими мотивами, тороками, бортою, лямівкою. В більшості це дає новий ефект і гарний вислід.

Звісно — ці вироби не є широко доступні всім, бо служать тільки як моделі на виставах. Але зручні жіночі руки вміють наслідувати і тому вже поширились такі частини вбрання, як осінні "свитки" чи декоративні "кептарі". В останньому часі дійшли до того декоративні пояски. Їх виконують там з імітації шкіри з накладаними шкіряними або шнурковими мотивами.

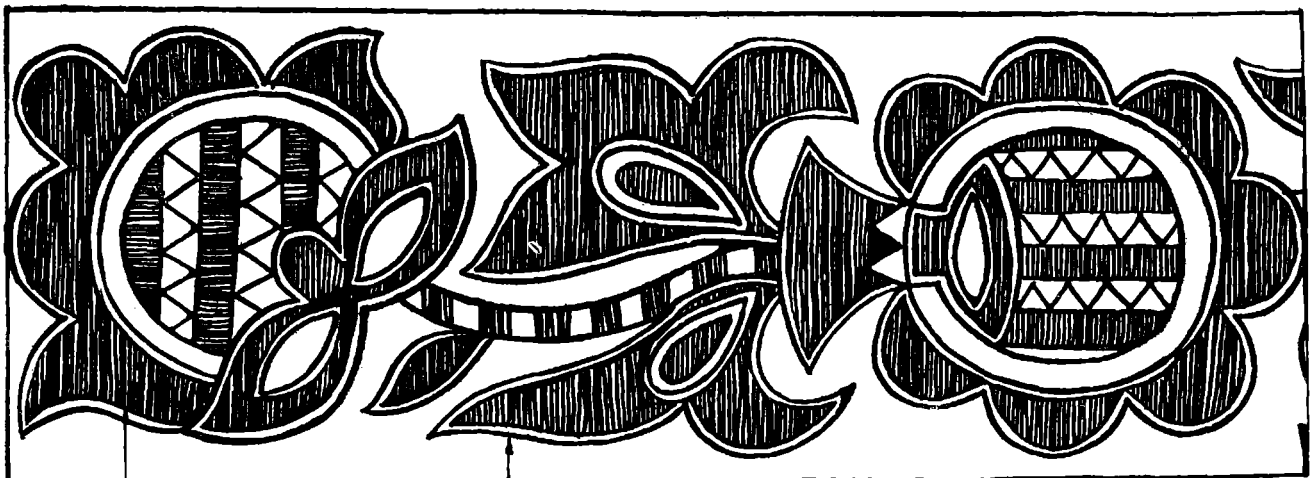
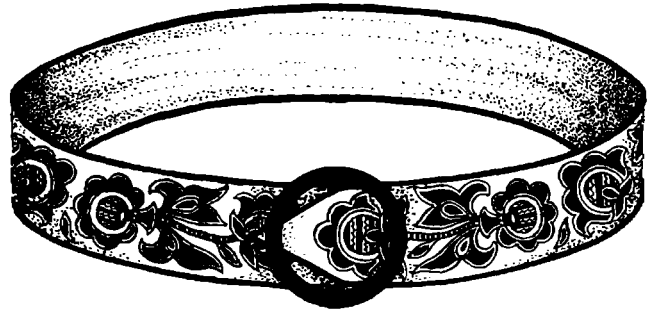
Такий поясок подали ми були в "Н. Ж" ч. 9, 1976 р. Там є докладно пода-

ний опис виконання. Хто хотів би в цілому поясок виконати, то може там із тим запізнатись. Та ще раз пригадаємо, що на наших поселеннях можемо дістати готові пояски у різних відтинках шкіри чи полотна. Отже все, що ми повинні придбати, це кольорову шкіру і шнурок для наложення взору.

Зубчастий орнамент вирізати зі штучної шкіри перенісши його розмір з паперу на поясок. Звинені кружальця виконати з готового волічкового

шнурка. Круглі "очки" — це намистини у відповідному кольорі або металеві капслі.

Кольорування. Цей поясок вийде ефективно в чорно-білому зіставленні, а тоді можна вживати його до чорної або білої сукні. Коли ж ми бажали б його розкольорувати, тоді на ясно-пісковому тлі слід умістити ясно-брунату шкіряну аплікацію і ржавого кольору шнурок.

М/

чорним

червоним

ХРОНІКА ОКРУГ

ОКРУГА НЬЮ ДЖЕРЗІ

ОКРУЖНА УПРАВА СУА — НЬЮ ДЖЕРЗІ

(За час від грудня 1976-червня 1977 р.)

Округа Нью Джерзі начисляє 14 Відділів із 507 членками. Від останнього з'їзду округи прибуло 36 членок, а відійшло 29, в тому переважно ті, що вже закінчили своє земне життя, чи дійшли до глибокої старости. Нові членки це переважно молоді жінки і так 86-ий Відділ прийняв 13 членок; 75-ий — 8 членок. Великі страти понесли 24 і 28 Відділи, одні з найстарших в окрузі.

З'їзд Округи відбувся дня 20 лютого 1977 р. Вибрана вдруге голова Ольга Гнатейко у звітному часі відвідала 12 Відділів. У своїх промовах вона завжди підкреслює силу організованого членства. Тільки сильна й дисциплінована організація може мати повагу в громаді; корисна робота організації це запорука придбання членок; кількість членів і пророблена робота, виправдують існування організації, як цілості і її Відділів. Окружний З'їзд відбувся в дуже погану погоду, та все ж таки при участі 62 делегаток, що заступали 13 Відділів. Присутньою була голова СУА Іванна Рожанковська. Крім звітів, членки мали змогу обмінятися своїми думками, головню після вислухання реферату "Фінансові зобов'язання Відділів у практиці".

Із ціллю виміни думок і ближчого познайомлення членок між собою, Окружна Управа скликала останні передвакаційні сходи для усіх членок нашої Округи на день 6 червня під кличем "Пізнаймо себе". Сходи розпочалися доповіддю д-ра Б. Цимбалістого на тему: "Сенс і значіння етнічно-національного виховання". Присутніх було 86 осіб.

Окружна Управа дальше продовжує розпродаж цеглин на Український Музей, чим і далі займається мистецька референтка Оксана Кузьмак. Теж Окружна Управа дальше заохочує поодинокі Відділи старатися, щоб міські бібліотеки закупили англomовну енциклопедію українознавства. Поодинокі Відділи звітують про висліди такої акції.

Окружну Управу запрошено взяти участь у "Слав'янському Фестивалі" з

Голова Окружної Управи Нью Джерзі Ольга Гнатейко
Presidnet of New Jersey's Regional Council Olha Hnatejko

нагоди 200-ліття Стейтового Пат'ерс Університету. Були запрошені українці й поляки. Комітет очолила союзниця із 86 Відділу, Зірка Воронка, а за мистецьку виставку відповідала мистецька референтка Округи, Оксана

Кузьмак. Студенти і англomовна публіка численно відвідували виставку різного роду мистецтва та слухали пояснень. Значну кількість відвідувачів становили українці з давньої еміграції. Членка 92 Відділу Слава Стахів відповідала за стіл з показом вишивки, на якому крім вишивок була виставлена мапа України її ж роботи. На мапі були розміщені вишивки відповідно до околиць. Голова 86 Відділу Надія Іванчук і членка того ж Відділу Божена Ольшанівська зацікавили виставкою інкрустованих виробів. Виставкою трипільської кераміки зацікавилася Оксана Кузьмак. Писанки й українські книжки виставила членка 28 Відділу Дора Рак. Голова 28 Відділу Ольга Цар відповідала за традиційний Свят-вечірній стіл.

Голова Окружної Управи О. Гнатейко, референтка зв'язків — Таїса Браун, пресова референтка — Ірина Чайківська і членка 28 Відділу Дора Рак були присутні на Конвенції Федерації Жіночих Клубів Округи Нью Джерзі. Тому, що Окружна Управа є членом тої Федерації, вона виготовила резолюцію в справі оборони жінки — в'язня в Україні, яка була прийнята Конвенцією. На Конвенцію Дора Рак та Оксана Кузьмак зорганізували виставку українських інкрустованих виробів.

14 і 15 травня Ольга Гнатейко брала участь у Конференції Голів Округ. 12 червня на перших Загальних Збо-

Учасниці Конвенції Федерації Жіночих Клубів Штату Нью Джерзі. Зліва Таїса Браун — референтка зв'язків Округи Нью Джерзі, Дора Рак — членка 28 Відд. СУА, Вірджінія Занетич — голова Федерації (38.000 членів), Ольга Гнатейко голова Округи СУА Нью Джерзі

Taisa Brown, Dora Rak, and Olha Hnatejko at the convention of New Jersey's Federation of Women's Clubs with Virginia Zanetich, (third from left), president of the Federation.

рах (основуючих) Українського Музею було присутніх 10 членок Округи Нью Джерзі. Голова Округи Ольга Гнатейко увійшла до Управи Музею. 18, 24, 61, 70, 75 і 86 Відділи стали членами Українського Музею; 92-ий Відд. став меценатом; 28-ий рішив стати меценатом і вибрав комісію для збирання грошей; 32-ий Відд. розпродав цеглини на більшу суму; 65-ий розпродав повністю усі цеглини на суму 700.- дол. і передав експонати до Музею; 95-ий крім призначених грошей, вислав експонати до Музею.

У 1977 р. Округа відзначає 10-ліття п'ятох Відділів, що їх зорганізувала голова найстаршого Відділу Ірина Левицька.

Округа Нью Джерзі увійшла цього разу до Конвенційного Комітету 18-ої Конвенції СУА і відповідатиме за видання конвенційної книги й за виставки. До Комітету крім голови Округи, увійшли членки кількох відділів Округи. Про це точніше буде подано у Вістях з Централі.

Поодинокі референтки працюють для успішності своїх референтур. І так заступниця голови — Марія Полянська започаткувала хроніку Округи. Організаційна референтка — Ліда Крамарчук — переводить кампанію приєднання членства. Виховна референтка — Ляриса Даник відбула 3 виховні конференції з участю молоденьких садівничок і виховних рефе-

ренток відділів і обговорила виховні проблеми та брак матеріалів.

Пресова референтка запланувала Міжокругну Пресову Конференцію і запросила фахівців із доповідями, з ціллю вишколу референток. Культурно-освітня референтка теж запланувала таку конференцію із участю культурно-освітньої референтки Головної Управи, Люби Волинець.

В Окрузі існують світлички 18, 28, 61, Відділів. Старанням 75 Відділу, що має молоді членки, відкрито інформаційний центр для старших віком українців в Ньюарку; до них може звертатися кожний за інформацією не конче мешканець тої місцевости.

Ірена Чайківська — пресова референтка

18 ВІДДІЛ СУА — ПАССЕЙК

Пластунки Ореста Федун і Дарка Бакалець пишуть писанки. Стоять зліва Геня Цікало (18 Відд. СУА-Пассейк) і директор Музею Гелен Гаміптон

Oresta Fedun and Darka Bakalec designing "pysanky"

Зліва: Директор Музею Гелен Гаміптон, Ляриса Гарман, Геня Цікало, Марійка Кукуруза, Наталка Герман (18 Відд. СУА Пассейк)

From left: Museum Director Helen Hamilton with Passaic Branch 18 members Larysa Herman, Eugenia Cikalo and Maria Kukurudza.

Відділ нараховує 32 членки, з того половина активних. В 1976 р. Відділ очолювала Оксана Бук; від 1 лютого 1977 Зірка Береза.

При Відділі існує світличка. Її провадять садівнички Ліда Дяченко і Таня Склекович під наглядом вчительки Зірки Берези. Треба ствердити, що хоч важливість садків дуже підкреслюється, дітей у світличці меншає.

В 1976 р. Відділ тісно співпрацював з 70 Відділом теж у Пассейку, організуючи кілька імпрез: Літературний вечір Богдана Нижан-

ківського і Різдвяний базар. Крім мистецьких виробів і печива, були на продаж прикраси на ялинку ручної роботи союзняк, які сходилися, щоб спільно їх виготовляти.

Відділ влаштував Великодню виставку в Паблік Сервіс Білдинг у Ратерфорді.

Продовжуючи традицію, Відділ влаштував дитячу костюмівку, на якій діти могли бачити уривки із оперетки "Білосніжка", що її поставила Дарка Колатало, вчителька школи українознавства та союзняк Христина Бук.

В 1977 р. на загальних зборах Відділу була присутня Голова Округи, Ольга Гнатейко.

На Великдень цього року Відділ на запрошення місцевого музею в Патерсон влаштував мистецьку виставку, яка тривала цілий місяць.

В квітні і провідну неділі Геня Цікало культурно-освітня референтка Відділу мала доповідь про великодні звичаї. Виставку відвідало багато людей, а місцева преса гарно про неї писала.

Кілька членок увійшло в склад Комітету Окружної Управи СУА для розповсюдження енциклопедії українознавства по публічних бібліотеках. Відділ теж співпрацює з місцевим УККА і жертвував гроші для влаштування "воза" для святкування 200-ліття Америки.

Зірка Береза — голова

Діти світлички 18 Відділу СУА, які виконували різдвяну програму із своєю учителькою Т. Скляквич

Branch 18 Nursery School during their Christmas Program

24 ВІДДІЛ СУА В ЕЛИЗАБЕТИ

Загальні Збори відбулися 30 січня. Продовжуючи свою працю, ми вив'язувалися з усіх зобов'язань супроти Централі й Окружної Управи. Причиняючись до розбудови Музею, викупили всі призначені нам цеглини. На своїх місячних сходинах вшанували, розповідями й деклямаціями, в лютому, наших жінок-героїнь, а в березні — Т. Шевченка. В квітні, разом з 45-им Відділом, влаштували традиційний передвеликодній базар. При цій нагоді відбувся показ писання писанок і різьби. Також спільно з 45-им Відділом мали ми цікавий літературний вечір, в якому авторецитації гостя з Філадельфії, поета Вол. Білаєва, чергувалися зі співом і читанням письменника Романа Левицького.

35 членок зорганізовано, окремим автобусом, їздили оглянути дуже цінну й незвичайно дбайливо влаштовану Великодню виставку в Українському Музеї в Нью Йорку.

На відкритих сходинах Окружної Управи наші членки з цікавістю вислухали змістовну доповідь д-ра Богдана Цимбалістого на тему: Сенс і значіння етнічно-національного виховання. На "Вечорі питань і відповідей на медичні теми", влаштованому 28-им Відділом в Ірвінґтоні, зацікавлені членки нашого відділу мали також нагоду заслухати актуальні інформації про потребу опіки й можливості помочі потребуємим нашим старшим людям, які давали д-р Л. Кузьмак і І. Олесницька. Членки нашого Відділу брали участь в основуючих загальних зборах Українського Музею в Нью Йорку.

І далі стараємося, в міру наших спроможностей, помагати очікуємим допомогі сестрам і братам на рідних

землях в Європі. Не забуваємо про хворих членок, яких, на жаль, в нашому "старшому" Відділі таки багато. Наші відвідини, в шпиталях, чи вдома, приносять їм хвилини розради й щиро оцінюване урізноманітнення.

Ольга Заремба, секретарка

28 ВІДДІЛ В НЬЮАРКУ

Відділ відбуває кожного місяця засідання Управи й ширші сходини, з цікавою програмою, що притягають багато членок на сходини.

І так ми заслухали рефератів про жінок героїнь, про життя і творчість Наталени Королевої, про забезпечення для старших і емеритів, про діяльність Бюро 75 Відділу порад для старших

В січні Відділ заслухав реферату Наталії Чапленко "Різдвяний Дідух" і союзянки В. Бакун, яка пояснювала печення паски за її приписом. Відділ теж приготував такі імпрези, як Китайська лотерія, Концерт піяністки союзянки Таїси Богданської.

Відбулася теж: "Різдвяна Зустріч" в Народньому домі із колядками, спогадами про Різдво в Україні. На Зустрічі Голова Окружної Управи заохочувала молодих продовжувати наші традиції. Вечір влаштований у лютім, мав розвагову, різноманітну приємну програму. Велике число союзянок працює при підготовці тих імпрез.

В Миськім музеї в Ньюарку була відкрита заходом Відділу від 15 січня — 13 лютого мистецька виставка. На виставці були твори: Архипенка, Андрусіва, Божемського, Бачинського, Гніздовського, Голодика, Гординського, Гуцалюка, Геруляк, Кузьми, Мороза, Черешньовського. Нью Йорк Таймс і Сандей Стар Леджер відзна-

чили виставку дуже позитивно. В рамках виставки відбулася доповідь Романа Савицького про "Українські мелодії в американській музиці", ілюстрована рідкісними звукозаписами та фортепіанове сольо Таїси Богданської, що виконувала твори Колесси і Косенка.

Суспільна Опіка веде дуже активну працю. 28 Відділ одинокий в Америці контролює надання 18 стипендій для молоді, яка що відвідує школи українознавства в Європі. Висилає пакунки потребуємим поза межі Америки. Не забуває теж хворих і потребуємим із власного округення.

Світличка Відділу веде кожної суботи зайняття при церкві св. Івана Хрестителя, Садівнички, студентки, підготовляють імпрези: св. Миколая, Свято Матері, закінчення року. Діти вчилися про Шевченка і різдвяні та великодні звичаї. Бібліотека Відділу збільшилася даром Нестюк (60 книжок). У плані є відновлення Кружків книголюбів. Відділ активно розпродує музейні цеглини. На сходинах виніс рішення стати меценатом Українського Музею та зобов'язався вплатити 1000.- дол. Членки Відділу відбули прогульку до Музею на великодню виставку.

Відділ точно вплачує всі грошеві зобов'язання до Централі і зложив 1000.- дол. на Запасний Фонд "Нашого Життя". Відділ бере активну участь у праці Округи. В дні Союзянки Відділ мав стіл із подушками та ляльками у стилевих строях; світличка мала теж власний стіл.

Делегатки Відділу брали участь у Конвенції УККА в жовтні 1976 р.

Таїса Богданська
пресова референтка

61 ВІДДІЛ У ВИПАНИ

Відділ відбуває свої сходи щомісяця, за винятком вакаційного часу.

Крім біжучих справ, сходи завжди включають цікаву доповідь, приготовану членками. У березні на сходинах відбувся показ писання писанок.

У квітні Відділ улаштував великодний базар, який був дуже вданий, бо приніс задоволення публіці і фінансову допомогу Відділові.

У квітні, за старанням членки д-р Дзінгала, влаштовано великодню виставку у публічній бібліотеці в Денвіл, яка тривала цілий місяць.

Дальше існує при Відділі раз у тижні в суботу світличка. Кінчаючи світличку, діти автоматично переходять до першої класи школи українознавства.

Одною із важніших імпрез, запланованих на осінь, є зустріч з маестром Гніздовським.

Відділ став членом Українського Музею.

Ада Федоренко
секретарка

65 ВІДДІЛ СУА "ДОЧКИ УКРАЇНИ" В НЬЮ БРОНСВІК, Н. ДЖ.

(Від половини липня 1976 до кінця травня 1977)

Відділ начислює 29 членок.

Звичайно Відділ перериває працю у літніх місяцях, однак з огляду на святкування 200-ліття Америки, 65 Відділ брав участь як етнічна група на нашому терені, репрезентуючи українців.

Дня 4 липня Відділ організував виставку народного мистецтва з нагоди відкриття "старого міста", до якого перенесено з цілої околиці історично автентичні будинки. Виставкою зайнялися К. Кузів, В. Ровенко і О. Ощудляк. Це була одноденна виставка, в якій брали участь різні етнічні групи. В репортажі місцевої преси українці були згадані на першому місці. В "Свободі", у вересні появилася допис.

У місяці вересні замість ширших сходи д-р Денис Стахів висвітлював прозорки з прекрасних Гаваїв з дуже цікавими коментарями.

В жовтні Відділ був заступлений на відкритті Українського Музею та з

Світличка 61 Відд. СУА. Сидять зліва: О. Мулик, Т. Онуфриск, Л. Дзінгала, Н. Косоноцька. Другий ряд: С. Таранько, Г. Лиско, Л. Гандзій (опікунка-керівник світлички) і Сміт.

Відсутній П. Балінський — Nursery school — run by Branch 61

цієї нагоди подарував 34 писанки власности бу. голови Н. Павлишин, 4 серветки та подушечку на голки.

Др. І. Ратич була делегаткою Відділу на XII Конгрес УККА.

11 листопада відбулася українська вечір з мистецькою програмою в готелі Шератон Інн. Історичне Т-во "Старого Міста" звернулося до К. Кузів з проектом улаштування такого вечора нашим Відділом. Вечір увінчався повним успіхом завдяки жертвенности Н. Головінської, Д. Орхівської, які зайнялися програмою, в якій брали участь Т. Орхівський з групою студентів, які співали при супроводі бандур і танцюристів Г. Тарнавського і В. Сизенко. Про успіх цієї імпрези були два репортажі у місцевій пресі. Доповідачем на вечорі був др. І. Головінський.

14 листопада відбулася одноденна виставка мистців Аркадії Оленської-Петришин і Якова Гніздовського.

З причини поганої погоди Загальні Збори відбулися щойно в березні 1977 р. Відділ співпрацює з місцевими організаціями. Др. І. Ратич є членкою Окружної Управи.

В рамках суспільної опіки Відділ висилає пакки з оджею до Бразилії. Дві членки Відділу М. Цимбаліста і Т. Панкевич спонзорують повні стипендії двом студентам в Бразилії. Відділ теж опікується "Бабусею" переводить збірку на політичних в'язнів. Членки відвідують хворих.

65 Відділ розпродав цеглини на 700. дол.

Ярослава Букачевська
пресова референтка

67 ВІДДІЛ В ПОРТ АМБОЙ

Річні Збори відбулися 6 лютого.

Відділ начислює 16 членок. Половина членок платить вкладку по 6.- дол. а решта залишилася зі старою вкладкою по 3.- дол. Більшість членок у старшому вже віці.

Участь членок на сходинах мала. Відділ відбув лише одні сходи управи і ширші сходи.

Заплановано перед вакаціями печення булок на продаж.

Одна членка увійшла до Окружної Управи.

Франя Стек
секретарка

70-ий ВІДДІЛ СУА ім. ВІРИ БОБЕНКО, ПАСЕЙК

5-го лютого членка Відділу І. Шраменко виголосила доповідь про Наталену Королеву у 86-му Відділі в Ірвінгтоні, а 11-го лютого на тему "Сила Духа" у 28-у Відділі.

В березні на ширших сходинах культурно-освітня референтка О. Порохняк мала показ весільного короваля, як також брала участь в конкурсі весільного печива. Відділ влаштував Великодню Мистецьку Виставку, в Моріс Гол у Вілліам Патерсон Колледж у Вейні.

1-го квітня Відділ відбув прогулку до Українського Музею на Великодню виставку. В другій половині квітня, на ширших сходинах, культ. освітня референтка виголосила вичерпну доповідь "Леся Українка, як жінка в

творах і житті". Д. Колатало відчитала зворушливо вірші Лесі Українки. Заходами голови Л. Козак у Руттерфордській бібліотеці відбувся літературний вечір, на якому Ольга Шуган відчитала поезію сучасних українських поетів, та уривки з поезії "Неофіти" Т. Шевченка.

В квітні на запрошення імпровізованої референтки М. Мартинюк, д-р Дубик виголосив інформативну доповідь про недугу рака у жінок та вплив гормонів на організм.

Пресова референтка зайнялася розпродажем цеглин на Музей, замість квітів на могилу примірної членки М. Блаженко, що дало суму 75 дол. Рівнож Відділ закупив цеглин на 100 дол.

В червні Відділ брав участь в Дні Союзянки в Ірвінгтоні.

Заплановано відсвяткувати 2г-ліття існування нашого Відділу.

Марійка Мартинюк
пресова референтка

75 ВІДДІЛ СУА В НЬЮАРКУ

За власної ініціативи Відділ створив Інформативне Бюро для старших громадян, що служить порадою не тільки мешканцям Ньюарку, а й також дає поради всім, хто до них звернеться. На ту ціль Відділ вистарався дотацію від міста, перевів ряд фахових зустрічей. (тел. Бюра 201 — 375 - 5879).

Відділ перевів такі доповіді на своїх сходинах:

Репрезентантка Суспільної Опіки міста, обговорила завдання свого репорту.

Учителька танців, Марійка Прядка, перевела лекцію модерних танців.

Голова Округи, Ольга Гнатейко доповідала на теми: українська мова, Союз Українок, Український Музей.

Показ домашніх рослин і як їх плекати.

Репрезентантка косметичної фірми "Мері Кей" задемонструвала нові косметики.

Показ плястикової кухонної посуду.

Для збільшення фондів, Відділ улаштував лотерію.

Членки влаштували "китайську лотерію", що вимагає багато труду.

Відділ брав участь в українському фестивалі стейту Нью Джерзі.

Членки 75 Відд. СУА в Інформаційному Бюро для Старших Громадян у Ньюарку
Members from Branch 75 at their Senior Citizen's Information Center

Членки співпрацюють із Комітетом Оборони Політичних в'язнів.

У двох бібліотеках в Мейпелвуд Відділ влаштував виставку писанок.

В день "Союзянки" Відділ мав виставку народної творчості. Відділ бере участь у церковних базарах.

Христина Сенежак
пресова референтка

86 ВІДДІЛ ім. ОЛЕНИ ТЕЛІГИ, НЬЮАРК

На Голову Відділу переобрано Надію Іванчук. За старанням організаційної референтки, до Відділу вступило 12 нових членок. Зараз Відділ начислює 52 членки.

На ширші сходини Відділу культурно-освітня референтка часто запрошує прелегентів з доповідями, що робить сходини цікавими й викликає дискусію.

У Відділі витворився теж звичай, що зацікавлені гості можуть бути присутніми на доповідях і це створює більше зацікавлення працею.

Доповідачами були: Ірина Шраменко — Дибко з доповіддю про Наталену Королеву. Редакторка Любов Коленська із доповідями про Уляну Кравченко, Лесю Українку і Василя Стефаника.

Відділ закупив в Метрополітальному Музеї прозорки "з країни скитів" і висвітлював їх на сходинах, щоб вказати на велич духа наших предків і витворити почуття гордості зі свого кореня.

Незвичайно успішним був мистецький вечір Любослава Гуцалюка, де він провів показ малювання картини і говорив про свою мистецьку творчість.

Від кількох літ Відділ влаштовує "Кольораму" — виставку дитячої творчості, на якій журі із мистців вибирає найкращі рисунки. Не зважаючи на те, що "Кольорама" приносить час від часу дефіцит, Відділ і на далі її влаштовує, бо бачить, що вона приносить задоволення дітям і користь на майбутнє.

Пам'ятаючи про потребу помічати старшим поза межами Америки, Відділ висилає пакунки, а на місці грошево помагає хворим і старшим. Відділ оплачує 1 стипендістку в Бразилії і кожного року дарує "бонд" найкращій учениці чи учневі місцевої школи українознавства.

5 членок Відділу входить до Округної Управи СУА.

Відділ став членом Українського Музею.

Надія Іванчук — голова

92 ВІДДІЛ У МЕНВІЛ, Н. ДЖ.

Відділ начисляє 31 членок і старається „приєднати” більше. Відділ вирівняв обов'язкові вплати до Централі за 1976 р. Крім того зложив датки на Український Музей 100.- дол. і на запасний фонд "Нашого Життя" 500.- дол.

П-во Захарків (членка Відділу) подарували американським бібліотекам у Менвіл і Сомервіл по одному тому англійської Енциклопедії Українознавства. Бібліотека в Сомервіл закупить 2-ий том в 1977 р.

Наш Відділ є членом УККА.

Відділ почав підготовку до святкування свого 10-ліття, що відбудеться 2 жовтня 1977 р.

Відбулося 5 ширших сходин і 8 засідань Управи.

Сходини відбуваються по приватних домах, де по діловій частині продовжується товариська гутірка за смачною перекускою.

Відділ влаштував дві доповіді з прозірками: "Аляска, земля краси і багатства" і "Орхідеї". Як теж доповіді про Тараса Шевченка, Статут СУА і парламентарне право, Музей і його значення.

Членки відбули прогульку автобусом на Союзівку на відкриття пам'ятника Лесі Українці, брали участь в Українському фестивалі, на якому продаючи перекуси, здобули дохід. Відділ влаштував забаву з танцями і колядував.

Всі членки є працюючі, жертвенні і здисципліновані. Завдяки здобутим фондам можемо вив'язатися з наших фінансових зобов'язань.

Лесьа Борщ
секретарка

95 ВІДДІЛ, БАЙОН

Головою Відділу є Мирослава Сіра. Відділ начислює 12 членок; у звітному часі приєднано 3.

Відділ відбув 7 ширших сходин, де

обговорювано обіжники з Головної і Окружної Управ.

Союзнянки приготували доповіді на сходини: про Ольгу Петлюру, про Лесю Українку та уладили показ декорування великодного печива.

Відділ зібрав підписи в справі переслідуваної церкви в Україні.

В листопаді старанням Відділу влаштовано Листопадове свято, на яке запрошено хор 71 Відділу СУА з Нью-Джерсі.

Влаштовані 2 продажі печива стали фінансовою базою Відділу.

Крім грошового датку, Відділ подарував для музейної крамнички 3 серветки й подушку.

Відділ теж занявся збіркою на акцію СКВУ "За свободу переслідуваних в Україні".

При малій кількості членок та малих приходах, Відділ сплачує свої зобов'язання до Централі і Округи.

Мирослава Сіра
голова

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Ділимося сумною вісткою з членством СУА, що 28 травня 1977 року упокоїлася в Бозі **Марія Мачержак** довголітня членка 5 Відділу СУА в Дітройті. Покійна народилася 5 серпня 1885 року в селі Головсько п. Сколе на Бойківщині. Заміж вийшла у 1905 р. за Семена Мачержака. До Америки приїхала у 1911 р., а від 1927 року жила у Дітройті. Залишилися у глибокому смутку дві дочки, три сини, 13 внуків і 23 правнуків. Повдовівши у 1937 році, сама працювала і виховувала дітей. Нехай американська земля буде їй легкою. Замість квітів на свіжу могилу Покійної складаємо на прес. фонд "Нашого Життя" 5 дол.

Управа 5 Відділу СУА у Дітройті.

Ділимося сумною вісткою, що 27-го травня 1977 р. згинула в автомобільній катастрофі на 53-му році життя **бл. п. Юстина Рудяк**. Покійна походила з села Манява у Станіславщині в Західній Україні. Була скромна, жертвенна, лагідної вдачі. Як добра християнка включилася в життя українсько-католицької парафії св. Івана Хрестителя.

В 1957 р. Покійна була співосновницею 69-го Відділу СУА в Лорейн, Огайо. До останніх днів свого життя була активною союзнячкою.

Залишила в глибокому смутку чоловіка Якова, доньку Марусю, зятя і внука та чотири сестри і трьох братів в Україні.

Похоронні відправи відбулися при численній участі людей 31-го травня з

церкви св. Івана Хрестителя на українське кладовище св. Петра й Павла на Пармі-Клівленді.

Членки 69-го Відділу СУА з глибоким жалем прощали Покійну на вічну дорогу. Під час поминального обіду з любов'ю згадала її членка Відділу **Марія Дейчаківська**.

Спи, Дорога Союзнячко, нехай земля Вашінгтона буде Тобі легкою!

Пам'ять про Тебе залишиться назавжди в наших серцях.

У пам'ять Юстини Рудяк членки 69-го Відділу зложили 66 дол. на Запасний Фонд "Нашого Життя".

Марія Нестеренко

Ділимося сумною вісткою з членством СУА, що 18 березня ц. р. упокоїлася в Бозі на 87 році життя — **Агафія Хомяк**, членка 5 Відділу СУА у Дітройті. Покійна народилася в селі Лани, повіт Бібрка. До Америки приїхала у 1913 році і вийшла заміж за Степана Хомяка. Мали вони одну дочку, двох синів і чотирьох внуків. Покійна полишила у смутку дітей, внуків, двох братів, ближчу і дальшу родину тут і за океаном, на Україні. Нехай американська земля буде їй легкою. Замість квітів на свіжу могилу Покійної складаємо на прес. фонд "Нашого Життя" 5 дол.

Управа 5 Відділу СУА у Дітройті

МАРІЯ ЖИЖКА

У БАБИ ПЕСТІ

На хуторі Вишневому, недалеко від школи, жила в маленькій хаті баба Пестя. Жила вона самотня із своїм котом.

Біля хати собака — маленький Рудько, на дворі паслася кізочка, та десять курочок греблися в землі, а між ними білий півень співав гучно: ку - ку - ріку!

Баба Пестя була задоволена своїм маленьким господарством і до кожного вона мала щось сказати:

Голубила свою кізку, за те, що дає молочко:

— Кізонько, кізонько, моя ти кізонько.

Сердито гримала на Рудька:

— Іди, йди вже геть, доки хворостини до рук не взяла.

Весело гукала до курочок, коли їм зерна розсипала:

— Туті, туті, туті...

Та й зі свого білого півня глузувала:

— Що, проспав? і на зорі не співав?

Літом школа закрита і школярі завжди забігали до баби Песті, слухали її казок та різних розповідей, про які в школі не говорилося. Та й завжди баба Пестя мала для них то пиріжечок, то солодкий ріжочок. А скільки казок та байок вона мала... їм здавалось.. кінця не буде. А байки баби Песті були на кожен пригоду..

Як тільки баба Пестя сідала на свій ослінчик, щоб починати розказувати дітям байки, то старий кіт клубочком лягав на її ноги і тихо муркотів: мурр... мурр... мур....

— Ви, дітоньки, прийшли до мене, а сьогодні ж Успення: вже осінь підходить. Ви за літо відпочили, а Божі сотворіння розпочали зараз готуватися на довгий зимовий відпочинок. Кажани ховаються у темні щілини, їжак загортається в листя і запечатується десь в ти-

Рисунки Ярка Козака

ну чи під кущем. Ховрахи засипляють коло своїх комор із збіжжям. Миша, що плигає в полі, сама себе запечатує в кулі з глини. Жаби, ящірки, гадюки й інші плазуни у цей час напихають свої шлунки поживою, яка скоро не травиться, і зникають у своїх сховищах, де перебуватимуть усю зиму. Жаби занурюються на дно ставка і там заховані, відпочивають в болоті. Гадюки лізуть поміж каміння і під різні будови, а навіть під підлогу в хаті. Мурашки перед своїм відпочинком, надзвичайно жваві, цілими колоніями снуються навколо хати, навіть пролазять в хату, набирають собі там їжі і несуть до свого приміщення для зимової сплячки. І все поспішає, щоб до Успення заховатися.

Успення Пресвятої Богородині це осіннє свято, і Бог дав сотворінням на землі чуйність, як від холоду сховатися, а людині дав ще й душу і розум: як зиму пережити.

На Успення не можна йти у ліс, до гаю в терники та інші чагарники. На Успення гадюки рахують ... скільки терну на куці! Тому то люди рвуть терен аж по першому морозі.

Після Успення мурашка не зайде до хати, поріг у п'яти пече. Після Успення, оси глухі і присліпкуваті.. тож можна їх бити не чекаючи поки вкусить.

На Успення все пішло на довгу сплячку і ніхто не любить, щоб його турбувати. Лише

ведмідь робиться сонним, аж в листопаді. До того часу він стане гладким (товстим) і змореним і йде у свою спальню, яку дбайливо вимостив мохом.

Кожне сотворіння шукає безпечного місця для свого зимового відпочинку.

— А ви діти йдіть у школу. Вам Бог дав душу і розум, щоб учитись як жити, як молитися Богові і як батьків своїх любити.

Замість квітів

У пам'ять заслуженої членки Відділу бл. п. **Евдокії Єви Сташків** 50.- дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя" складає

17 Відділ в Маямі, Флорида

Замість квітів на могилу бл. п. **Івана Кульпаки**, чоловіка членки Олени Кульпаки і вітчима членок Іванни Солтис і Віри Погорецької на Запасний Фонд "Нашого Життя" — 28.- дол., на Пресовий Фонд "Нашого Життя" — 28.- дол. і на Український Музей 30.- дол. зложили:

10.- дол. О. Вітер, 6.-дол. М. Мазур, по 5.- дол: П. Шпачинська, М. Ліпінська, Е. Кваско, С. Саґата, М. Цьопик, А. Пицимуха, О. Курчак, Х. Подолук, М. Сваричевська, З. Зарицька, М. Жеграй, по 3.-дол: С. Маланчук, М. Щерба, Ю. Захарія, по 2.-дол: С. Вишинська, О. Дацків, по 1.-дол. І. Копистянська і А. Герула.

членки 103 Відділу в Гемстед, Н. Й.

Замість квітів на могилу бл. п. **Евгенії Макарушки**, Бабуні нашої членки Дарії Ярошевич на Запасний Фонд "Нашого Життя" складає складає 15 дол.

29 Відділ СУА в Чикаго

Замість квітів на могилу бл. п. **Олександри Матіюк**, матері нашої членки Анастасії Саґатої, на Запасний Фонд "Нашого Життя" складає 10 дол.

43 Відділ СУА у Філадельфії

В незабутню пам'ять улюбленої **Олени Дунічевської** з дому Гаєвської, яка відійшла у Вічність 14 червня ц. р. у Фініксі, Арізона, складаю на Пресовий Фонд "Нашого Життя" 30.- дол.

Любов Кобрин, Голівуд, Флорида

У пам'ять покійної Дружини **Галини Потішко** на Пресовий Фонд "Нашого Життя" складає 20.- дол.

Василь Потішко — чоловік Бюфало, Н. Й.

Замість квітів на могилу бл. п. **Агафії Полянської**, членки нашого Відділу 10.- дол. на Фонд Суспільної Опіки складає

24 Відділ СУА в Елізабет, Н. Дж.

В пам'ять **Оксани Дучинівської** із залишеного фонду зібраного на монографію Ніни Левицької складають 200.00 дол. на Український Музей

Жертводавці

В першу річницю смерті бл. п. **Іванни зі Зафійовських Сіякової**, бувшої голови Союзу Українок в Тернополі, Україна, яка була для мене неначе другою мамою, тоді коли моя рідна була далеко за океаном, складаю 75.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Маруся В. Бек

З нагоди 75-ліття членки проф. **Марії Чировської** складає 75.00 дол. на Український Музей.

25-ий Відділ СУА в Ровд Айленд

В пам'ять своєї сестри **Юлії Барчинської** на Запасний Фонд "Нашого Життя" зложила 50.00 дол.

Мацкевич Евгенія

З приводу смерті нашого незабутнього шваґра бл. п. **о. Олександра Содомори** складаємо на сироти в Бразилії 50.00 дол.

Олена і Лев Кокодинські

В незабутню пам'ять бл. п. **Ольги Коренець** — замість квітів на свіжу могилу складаємо 25.00 дол. на Запасний Фонд "Нашого Життя".

Ярослава й Ярослав Панчуки

Чикаго, Ілл.

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Евгенії Макарушкової**, б. голови Філії Союзу Українок в Львові складає 25.00 дол. на Запасний Фонд журналу "Наше Життя"

Ольга Голіян б. заступниця голови Філії СУА у Львові

Замість квітів на могилу бл. п. **Евгенії Макарушки** зложили на Український Музей 30.00 дол.

Плавня Пластового Куреня "Ті що Греблі рвуть" Чикаго: пл. сен. Іванна Городиська, Неоніля Сасик, Стефанія Кочій, Олена Турула, Галина Литваківська, Мирослава Цєбрівська.

Замість квітів на могилу наших дорогих Батьків бл. п. **інж. Теодора та Аліції Чубатих** складаємо 30.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Галина Дершко з родиною

Замість квітів на могилу бл. п. **Дмитра Рохмана**, чоловіка членки 92 Відділу в Менвіл, Н. Дж. Олени Рохман складають цеглини на Музей на суму 30.- дол.

Е. Прядка і С. Котенко

Як нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. **Стефанії Савицької-Матчак** складаємо на Український Музей у Нью-Йорку

Дмитро Ткачук 15 дол.

Параска Олексюк 5 дол.

Філадельфія

Замість квітів на могилу бл. п. **Стефанії Дідицької**, яка померла в Польщі, 10.- дол. складають на Музей, а родині покійної, Романові і Ніні, висловлюють щире співчуття.

Ольга і Іван Федцишин, Дітройт

Замість китиці квітів на могилу св. п. **Ольги Коренець**, Пані незвичайного характеру і доброти, складаю на Пресовий Фонд "Нашого Життя" 10.- дол. Дочкам і родині моє щире співчуття

Марта Марія Терлецька

Замість квітів на могилу незабутнього св. п. **Івана Володимира Кобзяра**, на Пресовий Фонд "Нашого Життя" 10.- дол. складають

Христя і Юрій Навроцькі

Замість квітів на свіжу могилу дорогої мами **Агафії Хомяк** складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

Син

Замість квітів на могилу сл. п. **Івана Володимира Кобзяра**, на Пресовий Фонд "Нашого Життя" 10.00 дол. складає

Елисавета Паладій

Замість квітів на могилу сл. п. **Володимира Кобзяра** 10 дол. на Український Музей складає

Олена Питляр Вудгейвен, Н. Й.

Замість квітів на могилу бл. п. **Евгенії Макарушки** 10.00 дол. на Український Музей, зложив

74 Відділ СУА, Чикаго, Ілл.

Замість квітів на свіжу могилу нашої Тети **Стефанії Савицької Матчак**, складаємо 25.-дол. на Український Музей в Нью-Йорку

Зиновій і Теодозія Савицькі

Замість квітів на свіжу могилу св. п. **Евгенії Макарушки**, 10.00 дол. цеглину на Український Музей жертвують

Христя і Юрій Навроцькі

Замість квітів на могилу бл. п. **Евгенії Макарушки**, 10.00 дол. на Український Музей складає

Серафима Рикшинська

В другу болючу річницю смерті мойого брата св. п. **д-ра Романа Д. Заяця** складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Ольга Паль — сестра

В пам'ять незабутньої, дорогої нам бл. п. **Орисі Луцької** на Пресовий Фонд "Нашого Життя" складаємо 10.00 дол.

Христя і Юрій Навроцькі

Замість квітів на могилу нашої тети бл. п. **Ольги Добрянської-Коренець** складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

Леонтія й Іван Баднарчук з родиною

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Олени Яніцької** членки 72 Відділу СУА, складаю 5.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Олександра Різник

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Михайла Петруняка** з Чикаго, нашого дорогого приятеля, пересилаю 5.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя" а дітям пересилаю щире співчуття

Леонтиня Галяженко з Дітройту

НАШЕ ЖИТТЯ, ВЕРЕСЕНЬ 1977

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Амброзія Горпенюка**, складаю на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя" 5.00 дол., родині висловлюю шире співчуття.

Леонтина Галяженко, членка 63
Відділу СУА

РІЧНІ ЗБОРИ

22-ий ВІДДІЛ СУА, ЧІКАГО

Загальні збори відбулися 14 лютого 1977 р. До президії ввійшли Іванна Горчинська — голова, Ліна Басюк-секретарка. Делегатка Округної Управи Марія Юзефович.

Нову управу вибрано в такому складі: Уляна Терпецька — голова, Люба Шеремета — заступниця голови, Іванна Горчинська — секр. протоколів, Рома Дмитерко — секр. кореспонденції, Надія Дзидзан — секр. фінансів, Дарія Менцінська і Валя Цурковська — касирки, Соломія Кавка, Стефанія Березецька, Ірена Мришук — культурно-освітні референтки, Галя Янчишин — імпрезова, Анна Білінська — організаційна, Мирослава Шевчик — пресова, Марія Семків, Галина Гординська, Катерина Скуб'як — суспільна опіка, Марія Гриневич — хронікарка, Іванна Городиська — бібліотекарка, Леонтія Боднарчук, Люся Самбірська, Рома Турянська, Ярослава Фаріон — радіова колеґія, Ольга Гайдук, Марія Гірняк, Катерина Марчук, Анна Кучма — господарські референтки. Контрольна Комісія: Люся Самбірська, Стефанія Джулинська, Марія Кецала.

Ліна Басюк
секретарка зборів

РІЧНІ ЗБОРИ 68 ВІДДІЛ В СІРАКЮЗАХ

Дня 1 травня ц. р. відбулися Загальні Збори, на яких обрано нову Управу в такому складі: Марія Сенік — голова, Марія Кузьма — заступниця голови, Анастасія Кравс — секретарка, Євгенія Бішко — касирка, Ярослава Гудзяк — культ-освітня референтка, Анна Курилко — референтка суспільної опіки, Фаліна Войтович — пресова референтка, Стефанія Жизневська і Тетяна Шкільна — Контрольна Комісія.

ВИШИВАНИЙ РУШНИК (гл. обгортка)

Вишиваний рушник займає щораз то більше місце в нашому житті. У кожній хаті обрамовує він для нас ікону, в часі церемонійної зустрічі підносимо на ньому гостеві хліб і сіль. А в часі найбільш радісної події в житті людини, під час весілля, пов'язують ним руки молододі пари. І це залишається їй дорогою пам'яткою на все життя.

Тому подаємо тепер зразок рушника, запроєктованого і виконаного в Україні. Матеріалом може послужити біла

Від Редакції

Редакція не приймає матеріалів не підписаних авторами та застерігає за собою право скорочувати статті та правити мову.

Статті, підписані авторами, висловлюють їх власні погляди, а не погляди редакції. Редакція не буде містити неувічливих і образливих для когонебудь висловів. Рукописів не звертаємо. Аноніми не читаємо.

Редакція приймає у вівторок, середу, четвер і п'ятницю від 10 - 1 по полудні від 3 - 6. В інших годинах за домовленням: тел: (212) 674-5508. Адміністрація (212) 533 - 4646. Адреса: 108 Second Ave., New York, N. Y. 10003

КАЛЕНДАРЕЦЬ

ЖОВТЕНЬ

1-го	Посвячення прапору Філадельфійської Округи	Округна Управа Філадельфія
9-го	Чайний вечір	4 Відд. Н. Й.
9-го	25-літній ювілей	13 Відд. Честер
15-го	Що є українське народне немистецтво	64 Відд. Н. Й.
16-го	Пресова конференція	Округа Нью Джерзі
16-го	"Вечір пісні і слова" присвячений С Крушельницькій	21 Відд. Н. Й.
23-го	20-ліття Відділу	43 Відд. Філадельфія

ЛИСТОПАД

5-го	Осіння забава	71 Відд. Джерзі Сіті
5-го	Обжинки	112 Відд. Вормінстер, Па
12-го	55-ліття Відділу	1 Відд. Н. Й.
13-го	Святочні сходи. "Спогад про Митрополита Андрея Шептицького". М. Рейнерович	21 Відд. Н. Й.
20-го	Доповідь	4 Відд. Н. Й.

70 ВІД. ПАССЕЙК, Н.ДЖ.

Загальні збори відбулися 6-го лютого 1977 р. Вибрано управу в такому складі: Л. Козак — голова, М. Химинець — заступниця голови, С. Марченко — секретарка, О. Бобиляк — касирка.

Референтки: О. Порохняк — культурно-освітня, М. Мартинюк — пресова й імпрезова, С. Школяр — суспільної опіки, О. Площанська — зв'язків, І. Цапар — господарська, О. Бурбан — заступниця господарської референтки.

До управи кооптовано М. Гурин.

Марійка Мартинюк
пресова референтка

91-ий ВІД СУА, БЕТЛЕГЕМ, ПА.

Річні загальні збори Відділу відбулися 31-го січня 1977 р. в приявності голови Округної Управи Лідії Дяченко.

До нової управи вибрано: Надя Цегельська — голова, Марія Корчева — заступниця голови, Богданна Михайлів — секретарка. Референтки: Люба Камінська — організаційна і зв'язків, Оля Цегельська — культурно-освітня й виховна, Марія Корчева — суспільної опіки, Люся Гентіш — господарська.

Контрольна Комісія: Дарія Балазюк — голова, Анна Гентіш, Анна Гарас — члени.

Надя Цегельська секретарка зборів

панаме. Головний мотив узору розміщений на обох кінцях рушника. Вузкі мотиви чергуються у певних відступах по полі рушника. Можна вмістити їх рідше або густіше, залежно від уподобання. Найбільш відповідним відступом був би 3-інчовий.

Взір виконаний хрестиками у двох кольорах, чорному й червоному. До вишивання вживати ниток марки Д.М.Ц. чорний ч. 310, червоний ч. 321.

"Second-Class Postage Paid at New York, N. Y. and at additional mailing offices"
Return to "Our Life" Magazine, 108 Second Ave. New York, N. y. 10003
RETURN POSTAGE GUARANTEED

Рушник, вишиваний хрестиковим узором. Може послужити для декорації, як і для обрядових цілей. Пояснення на внутрішній стороні обгортки.